

SFATURI

PENTRU

CĂUTĂTORI

CHARLES SPURGEON

SFATURI PENTRU CĂUTĂTORI

Charles Spurgeon

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Advice for Seekers*.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folositi cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

SFATURI
PENTRU
CĂUTĂTORI

CHARLES SPURGEON

CUPRINS

DESPRE AUTOR	7
1. Nu încerca să te mântuiești singur.....	9
2. Cei disprețuiți	13
3. Căutătorii Îl ating pe Hristos.....	19
4. De ce nu este încă lumină?	27
5. „Așteptăm lumina” (Isaia 59:9).....	33
6. Invitația	39
7. Ceva ce trebuie făcut corect	47
8. Obstacole în calea venirii la lumină	55
9. Căutătorii încurajați: Substitutul.....	61
10. Căutarea.....	69
11. Cum a căutat și a găsit Luther	77
12. Mântuiți prin credință.....	83
13. Pot să cred?	91
14. Răspuns la o întrebare inutilă	101

Despre autor

Charles Haddon Spurgeon (1834-1892) s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia, pe data de 19 Iunie 1834.

Chiar dacă a fost crescut într-un cămin creștin, în cunoștința Evangheliei, Spurgeon nu a fost convertit la Isus Hristos până în dimineața unei zile înzăpezite de Ianuarie, în anul 1850. În luna August a aceluiași an, Spurgeon a rostit prima sa predică, într-o adunare mică de fermieri. Apoi, în anul 1854, pe când avea doar 19 ani, adunarea din New Park Street, Southwark, Londra, l-a chemat să le fie păstor. Această biserică a devenit mai târziu Metropolitan Tabernacle.

Predicile lui au fost publicate începând din Ianuarie 1855 și până în 1916, la 24 de ani după moartea lui. În ultimii ani de viață, bolile l-au lovit dureros în trup, și diferiți oponenți i-au atacat slujirea. Cu toate acestea, Spurgeon a continuat să predice Evanghelia cu credincioșie până la moartea lui, în Ianuarie 1892.

1.

Nu încerca să te mântuiești singur

Dacă este să te gândești un pic, prețul pe care Dumnezeu îl pune pe viața veșnică, în Rai, este foarte diferit de cel pe care tu îl pui pe ea. Atunci când Dumnezeu a pus un preț pe mântuirea dată de El, acesta a fost atât de mare, pentru că avea să o aducă oamenilor prin moartea Fiului Său. Dar tu crezi că faptele tale bune pot să îți câștige dreptul de a merge în cer, lucru pe care Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îl oferă cu prețul sângelui Său! Îndrăznești cumva să-ți pui viața ticăloasă în comparație cu viața Fiului lui Dumnezeu, care S-a dat la moarte, în ascultare de Tatăl? Nu te izbește faptul că îl insultă astfel pe Dumnezeu? Dacă ar exista o cale către cer prin fapte bune, de ce Și-ar mai fi supus Dumnezeu pe Fiul Cel Preaiubit la toată durerea și suferința? De ce ar mai fi fost nevoie de acel chin din Ghetsimani? De ce toată tragedia de pe Golgota, când mântuirea putea fi obținută atât de ușor printr-o altă modalitate? Tu insultă înțelepciunea lui Dumnezeu și dragostea Lui.

Nu există nicio trăsătură a lui Dumnezeu pe care neprihănirea de sine a omului să nu o jignească în felul acesta. Ea batjocorește perfecțiunile veșnice care au fost manifestate în binecuvântatul nostru Mântuitor și astfel pune mai presus pretențiile creaturii, despre

care Cel Atotputernic spune că sunt deșarte și lipsite de valoare. Un comerciant poate fi păcălit să își vândă aurul pentru tinichelele tale, dar dacă I-ai da lui Dumnezeu tot ceea ce ai ca să îți cumperi astfel mântuirea, ai fi respins cu totul. El va dăruia laptele și mierea îndurării Sale fără bani și fără plată, dar dacă vii la El încercând să o cumperi, s-a terminat cu tine. Dumnezeu nu-ți va da lucrurile alese ale dragostei Sale dacă tu nu știi să le apreciezi corect valoarea.

Lucrurile mărețe pe care ți le propui, acele fapte ale tale, pot fi ele comparate cu binecuvântarea pe care speri să o obții? Presupun că speranța ta este că, prin aceste fapte, vei putea obține favoarea lui Dumnezeu și îți vei câștiga un loc în cer. Dacă e așa, ce-ți propui să-I oferi lui Dumnezeu? Ce ai putea să aduci înaintea Lui? Ai putea să-i aduci râuri de untdelemn sau grăsimea a zeci de mii de animale? Socotește toate comorile care se găsesc ascunse sub scoarța pământului, și dacă le aduci pe toate, ce ar însemna ele pentru Dumnezeu? Dacă ai putea să înmagazinezi tot aurul, după ce l-ai căutat până în adâncimile pământului, ce-ai putea să-I aduci ca să-L impresioneze? Cum ar fi posibil ca toate acestea să-I îmbogățească tezaurul sau să plătească prețul mântuirii tale? Ar putea fi El influențat de vreun lucru pe care l-ai face ca să crești fericirea Lui sau gloria împărăției Sale? Dacă I-ar fi foame, nu te-ar chema: „Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor” (Psalmul 50:10). Bunătatea ta ar putea fi pe placul semenilor iar dârnicia ta poate să-i facă mulțumitori, dar Dumnezeu nu-ți datorează nimic pentru darurile pe care I le aduci, și nici nu va fi îndatorat cu ceva pentru lucrurile cu care încerci să Îl influențezi. Ar fi absurd! După ce ai fi făcut orice lucru, nu este limpede că nu rămâi decât un slujitor sărman, nevrednic și nefolositor? Tu nici măcar nu vei fi făcut tot ceea ce trebuia să faci; dimpotrivă, vei rămâne mult mai ușor în orice fel de balanță, care să încerce să atârne în favoarea ispășirii păcatelor tale sau pentru a-ți cumpăra o moștenire în țara luminii.

Tu, cel care ai de gând să te mântuiești reformându-te la exterior, prin încercări zeloase și străduință, dă-mi voie să te întreb: Dacă un om nu poate face un lucru atunci când are putere în brațul său, cum ar putea să facă acel lucru, când mâna îi este ruptă? Când erai tânăr și neexperimentat, zici că nu te-ai dedat la obiceiuri rele. Deși exista încă de pe atunci depravare în natura ta, n-ai devenit legat cu lanțuri de obiceiuri rele, dar chiar și atunci te-ai îndepărtat ca o oaie pierdută și ai umblat după rele. Ce motive ai să presupui că ai putea să îți schimbi dintr-o dată înclinația inimii, cursul faptelor și tonalitatea vieții, și să devii un om nou? „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23). Nu există mai degrabă zece mii de posibilități ca, așa cum ai păcătuit până acum, să vrei să continui să păcătuiești? Ai văzut că drumul faptelor rele este atât de atractiv și fascinant, încât ai fost încântat să mergi pe el și, de aceea, vei rămâne atras de această cale, care te distrage de la integritatea pe care acum pari atât de hotărât să o respecti.

Dacă mergi după Legea dată la Muntele Sinai, calea către cer, vei constata, va fi foarte abruptă și îngustă, și este suficient să faci un singur pas greșit ca să fii zdrobit în bucăți. Ridică-te pe picioarele tale și privește la această Lege, dacă îndrăznești. Pe fața ei de piatră există un nor negru, de unde sunt lansate fulgere în toate părțile și de unde sunetul trâmbiței sună îndelung și puternic. Îl vezi pe Moise cum tremură, dar tu îndrăznești să stai nerușinat, acolo unde Moise tremura de frică. Ridică-ți privirea și renunță la gândul că te vei putea cățara pe acele stânci abrupte, căci nimeni n-a îndrăznit să se urce vreodată acolo cu speranța mântuirii, fără să descopere pierzarea printre grozăviile acelei căi! Fii înțelept, renunță la nădejdea înșelătoare a mântuirii în acest fel, pe care doar mândria te conduce să o alegi și care în curând te va convinge, prin suferință, că ai greșit.

Să presupunem că ai putea face un lucru cu totul excepțional (de care sunt sigur că nu ești capabil) și că ar fi posibil ca, de acum înainte, să fii perfect și să nu mai păcătuiești niciodată, cu gândul, vorba sau fapta. Cum vei fi în măsură să plătești pentru greșelile tale din trecut? Ai vrea să înviem cumva acel mormânt al memoriei tale? Lasă-ți păcatele trecutului să se ridice din morți pentru o clipă și să se aștearnă înaintea ochilor tăi pentru un moment. A, păcatele tinereții tale ar putea să te înfricoșeze, acele păcate săvârșite în toiul nopții, păcatele din mijlocul zilei, păcatele împotriva luminii și a cunoștinței, păcatele trupului, păcatele sufletului! Tu le-ai uitat, zici tu, dar Dumnezeu nu. Ia aminte la viața ta! Toate păcatele tale sunt puse aici, toate sunt înregistrate în cartea lui Dumnezeu, niciunul nu este pierdut – toate vor fi citite împotriva ta în Ziua Judecății.

Cum poate ascultarea ta viitoare să rezolve problema neleguirii lor tale din trecut? Malul a căzut și, deși valurile îl spală de zeci de mii de ori, ele nu pot să îl pună la loc. Ziua este luminoasă, dar a existat totuși o noapte, și până și cea mai strălucitoare zi nu anulează faptul că, odată, a fost întuneric. Omul care se consideră neprihănit prin faptele lui știe că ceea ce el face nu poate să-L satisfacă pe Dumnezeu, pentru că nu îl satisface nici pe el; și, chiar dacă ar putea să își adoarmă conștiința, există suficiente lucruri lăsate de Dumnezeu în interiorul lui care să-l facă să simtă și să știe că starea lui nu este satisfăcătoare.

A crede ceea ce Dumnezeu spune, a face ceea ce Dumnezeu poruncește și a primi mântuirea pe care Dumnezeu o oferă – iată care sunt lucrurile care caracterizează cea mai bună și mai înaltă formă de înțelepciune pe care omul o poate avea. Deschide-ți Biblia! Ea este călăuza pelerinului, căci în ea Dumnezeu descrie slava care urmează să fie descoperită. Acesta este mesajul Evangheliei: „Crede și vei trăi”. Pune-ți încrederea în Mântuitorul întrupat, pe care Dumnezeu L-a pus să stea în locul păcătoșilor. Încrede-te în El, și vei fi mântuit!

2.

Cei disprețuiți

„Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte” (Luca 15:1). Cele mai depravate și mai disprețuite clase de oameni din societate au format grupul celor care Îl înconjurau pe Domnul nostru și Îl ascultau. Din aceasta rezultă ideea că El a fost o Persoană de care puteai să te apropii oricând, că El a fost mereu gata să îi primească pe oameni și dornic ca oamenii să comunice cu El.

Regii din Orient obișnuiau să își trăiască viața într-o mare singurătate și erau adesea separați de oameni prin bariere imposibil de trecut. Până și celor cei mai loiali supuși ai lor le era foarte dificil să se apropie de ei. Îți amintești de cazul Esterei care, chiar dacă regele era soțul ei, a trebuit să-și riște viața atunci când s-a înfățișat înaintea lui Ahașveroș, căci era ordin ca nimeni să nu vină înaintea regelui decât chemat, altfel persoana aceea își risca viața. Dar nu așa stau lucrurile cu Regele regilor. Curtea Lui este de departe mai splendidă, Persoana Lui este cu mult mai vrednică de închinare și, cu toate acestea, poți să te apropii de El oricând, fără să ai vreo piedică. Nu și-a așezat gărzi la poarta palatului Său. Ușa casei Sale, unde locuiește îndurarea, este larg deschisă. Pe pragul porții palatului Său stă scris, „Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide” (Matei 7:8).

Nici măcar în zilele noastre oamenii importanți nu sunt ușor de abordat. Există atât de multe trepte care trebuie urcate până vei putea ajunge la un oficial care să te poată ajuta, atât de mulți slujitori ai lui pe la care trebuie să treci, încât este foarte dificil să atingi obiectivul pe care ți l-ai propus. Oamenii buni pot fi ei înșiși suficienți de prietenoși, dar ne amintesc de fabula aceea veche, din Rusia, care vorbește despre stăpânul unei case de la țară, altfel ospitalier, dornic să îi ajute pe toți sărmanii care veneau la ușa lui, dar care-și ținea mulțimea de câini ciobănești dezlegați în curte, încât nimeni nu era capabil să treacă de acest obstacol. De aceea, ospeția lui nu era de folos nimănui. Dar nu așa stau lucrurile cu Domnul nostru.

Chiar dacă Domnul Isus Hristos este mai mare și mai înălțat decât oricine, El a găsit plăcere în a elimina orice ar putea sta în calea păcătosului și orice l-ar putea împiedica să intre în părtășia harului Său. Nu auzim rostite de pe buzele Sale niciun fel de amenințări împotriva intrării noastre în prezența Lui, ci sute de invitații de a intra în cea mai călduroasă relație de apropiere cu El. Isus nu trebuie abordat doar din când în când, ci întotdeauna, și nu doar de câțiva oameni favoriți Lui, ci de către toți cei în ale căror inimi Duhul Lui cel sfânt a aprins dorința de a intra în prezența Sa tainică.

Învățătorii filozofi din vremea Domnului Isus trăiau într-o mare izolare. Ei considerau că învățăturile lor erau atât de profunde încât nu trebuiau să fie rostite în auzul mulțimilor de oameni obișnuți. „Depărtați-vă de aici, voi, păgânilor”, era motto-ul lor batjocoritor. Ei stăteau cățarați pe un stâlp izolat, în amăgire de sine și, din când în când, aruncau câte un gând ciudat asupra mulțimii de oameni simpli de jos, dar nu considerau că este nevoie să vorbească pe limba acestora, fiindcă gândeau că este o dezonorare a filozofiei lor să o transmită mulțimilor. Unul dintre acești mari filozofi scria cândva pe ușa lui: „Cine nu cunoaște geometrie, să nu intre aici”. Dar Domnul nostru, prin comparație cu care toți oamenii înțelepți nu sunt decât niște nebuni – dar care este, de fapt, înțelepciunea lui

Dumnezeu – niciodată nu a respins vreun păcătos datorită ignoranței acestuia, niciodată nu a refuzat vreun căutător pentru că nu era încă inițiat și nu făcuse deja pași pe scara cunoașterii, și niciodată n-a permis vreunui suflet însetat să se îndepărteze de Izvorul curat al adevărului divin. Fiecare cuvânt al Lui era ca un diamant, iar de pe buzele Sale curgeau perle, dar El n-a fost niciodată caracterizat de altceva decât de faptul că le vorbea oamenilor simpli și îi învăța despre Împărăția lui Dumnezeu.

Știm despre Domnul Isus că este denumit Mijlocitor între Dumnezeu și om. Slujirea de Mijlocitor, sau Mediator, implică faptul că ne putem apropia de El. Un mijlocitor nu este angajatul unei singure părți – el trebuie să fie apropiat ambelor părți atunci când joacă acest rol. Întrucât Isus Hristos este Mijlocitorul perfect între Dumnezeu și om, El este capabil să Se apropie de Dumnezeu atât de mult, încât Dumnezeu să Îl considere tovarășul Lui, și, în același timp, să se apropie de om atât de mult încât să nu-I fie rușine să îl numească fratele Lui. Acesta este cazul Domnului nostru.

Gândește-te la acest lucru, tu, căruia îți este teamă de Isus – El este Mijlocitor și, datorită acestui fapt, poți veni la El. Scara lui Iacov se întindea de la cer până la pământ, dar dacă ar fi fost eliminate de pe această scară doar jumătate de duzină din treptele ei, cum ar mai fi fost folositoare? Cine s-ar mai fi urcat la Domnul? Isus Hristos reprezintă marea legătură dintre pământ și cer, dar dacă El nu Se atinge de sărmanul om muritor, care vine la El, atunci în ce fel ar mai fi El folositor fiilor oamenilor? Ai nevoie de un Mijlocitor între sufletul tău și Dumnezeu. Nici să nu te gândești să vii la Dumnezeu fără Mijlocitor. Dar realitatea este că tu nu dorești să ai vreun mijlocitor între tine și Dumnezeu. Pentru a veni la Dumnezeu, ai nevoie de un lucru anume – nu poți veni la El fără a avea o neprihănire perfectă. Dar poți să vii la Isus fără vreo condiție și fără vreo neprihănire, pentru că, în calitate de Mijlocitor, El are în esența Sa

toată neprihănirea și satisface toate cerințele de care tu ai avea nevoie, fiind gata să ți le dea. Poți să vii la El cu tot curajul, chiar acum. El așteaptă să te împace cu Dumnezeu prin sângele Lui.

O altă slujire a lui Hristos este aceea de *Preot*. Acest cuvânt – *preot* – a ajuns să miroasă foarte urât în zilele noastre, dar este un cuvânt foarte suav, dacă ne uităm la descrierea lui din Sfânta Scriptură. Cuvântul „preot” nu face referire la vreun pretins prelat, care stă separat de ceilalți oameni, cu două trepte mai sus decât restul semenilor săi și pretinde că are puterea să ofere iertare pentru păcatul omului. Preotul adevărat era mereu frate cu ceilalți. Nu exista în întreaga tabără a Israelului un bărbat atât de prietenos precum Aaron. De fapt, Aaron și preoții care au venit după el erau atât de apropiați de oameni, în Numele lui Dumnezeu, încât, atunci când un lepros devenea prea necurat ca vreun om să se apropie de el, singurul care se atingea de acesta era preotul. Casa putea fi cuprinsă de lepră, dar preotul încă pătrundea în ea. Omul putea fi lepros, dar putea să vorbească unui preot și era examinat de el. După aceea, dacă bolnavul era vindecat, prima persoană care îl atingea trebuia să fie un preot. „Du-te și arată-te preotului”, era porunca dată oricărui lepros vindecat și, până când preotul nu intra în părtășie cu el și nu îi dădea certificatul de vindecare, astfel de oameni nu puteau fi primiți în tabăra evreilor.

Preotul era adevăratul frate al oamenilor, ales dintre aceștia, de care oricine se putea apropia în orice moment. El trăia în mijlocul lor, chiar în centrul taberei, gata să facă mijlocire pentru cei păcătoși și pentru cei în suferință. De aceea, niciodată n-ar trebui să te îndoiești de faptul că, dacă Isus îndeplinește în mod perfect slujirea de Preot, așa cum El cu siguranță o face, atunci El trebuie să fie Ființa de care te poți apropia cel mai mult. De El se pot apropia sărmanii păcătoși, care au ajuns să cadă pradă disperării și pe care numai o jertfă supremă îi poate salva. De El se poate apropia o prostituată care este aruncată afară din societate, și pe care numai sângele Lui o poate curăța. De El se pot apropia hoțul și ticălosul, care

trebuie să sufere pedeapsa pentru infracțiunile lor, dar pe care nu mai Marele Preot le poate ierta. Se poate ca niciun alt om să nu mai dorească să se atingă de tine, o, păcătos abandonat, dar Isus va face acest lucru. Se poate să fi ajuns separat de toți ceilalți oameni, pe bună dreptate, datorită nelegiuirilor tale, dar nu poți fi separat de Marele Prieten al păcătosului, care este dornic chiar în aceste clipe ca vameșii și păcătoșii să se apropie de El.

O a treia slujire a Domnului Isus este cea de *Mântuitor* al nostru. Dar nu văd cum El ar putea fi Mântuitor, dacă de El nu s-ar putea apropia cei care au nevoie să fie mântuiți. Preotul și levitul au trecut amândoi pe lângă omul care sângera, căzut pe drumul către Ierihon. Ei nu erau salvatori și nici nu puteau fi, ci doar acela care s-a oprit, a turnat untdelemn peste rănilor lui, l-a ridicat cu dragoste și l-a așezat pe măgărușul lui, apoi l-a condus la adăpost. Acela fost un salvator adevărat. De aceea, o, păcătos sărman, Isus Hristos este gata să vină chiar acolo unde te afli, iar rănilor păcatelor tale, chiar dacă sunt urât mirositoare, nu Îl pot îndepărta de tine. Dragostea Lui va învinge mirosul neplăcut al stricăciunii tale, căci El este capabil și dornic să-i mântuiască pe cei ca tine. Aș putea să menționez multe alte slujiri ale lui Hristos, dar cred că acestea trei sunt suficiente. Dacă Duhul le binecuvântează, cu siguranță că vei fi făcut capabil să vezi că nu este greu să ajungi la Isus.

3.

Căutătorii Îl ating pe Hristos

Unii dintre noi am fost vindecați și, de aceea, vorbim din experiență. Un om pe care-l cunosc a căzut în secret pradă dezamăgirii și disperării totale – însăși viața sa a fost petrecută chiar la porțile Iadului datorită unei mari întristări a inimii, atunci când era tânăr. Totuși, într-o clipă, a fost ridicat la o pace perfectă doar prin faptul că a privit la Cel crucificat. Această formă de vindecare este comună multora, căci toate celelalte rele sunt alungate în același fel. Isus te poate vindeca de mândrie; El te poate elibera de mâine; El poate să te vindece de lenevie; El te poate curăța de mânie, de lascivitate, de răutate, de lăcomie, de orice formă de boală spirituală. Iar El poate face lucrul acesta - nu printr-un proces chinuitor de penitență, prin străduințele epuizante ale unor ritualuri superstițioase, ori prin suferințe autoimpuse și dureroase. Nu, ci El face aceasta printr-un cuvânt. Este suficient ca El să privească spre tine, și totul se rezolvă. Tot ceea ce trebuie să faci este să îți pui nădejdea în Isus, și ești mântuit. Ești făcut o făptură nouă într-o clipă. Ești ridicat pe picioarele tale, începând o viață nouă, având o putere nouă în tine, care

va birui păcatul. Noi, cei care putem da mărturie pentru aceste lucruri, pretindem să ne dai crezare. Nu suntem niște mincinoși. Nici măcar pentru onoarea lui Dumnezeu nu ți-am prezenta un lucru pios, dar mincinos. Noi am simțit în propriile ființe puterea vindecătoare a lui Hristos. Am văzut-o și o vedem la lucru în fiecare zi, în situația altor persoane, a oamenilor de orice rang și de orice vârstă. Toți cei care au ascultat cuvântul lui Isus, au fost făcuți făpturi noi prin puterea Sa. Și nu suntem doar unul sau doi care aducem această mărturie, ci sunt sute de mii care pot să certifice că au trăit aceeași experiență. Nu-i vorba aici doar de predicatori, ci de oameni de orice fel. Sunt comercianți, oameni deosebiți, simpli muncitori, sunt persoane de rang înalt sau din orice pătură a societății, care pot să spună: „Și noi suntem martori că Hristos poate să vindece sufletul”.

Dar ceea ce este de mirare este faptul că cei care află despre acest lucru nu se aruncă imediat înaintea lui Hristos pentru a obține aceeași binecuvântare. Comportamentul acelora despre care citim în Evanghelii a fost unul rațional. Ei au auzit că Hristos i-a vindecat pe mulți, iar concluzia lor logică și practică a fost aceasta: „Haideți să fim și noi vindecați! Unde este El? Haideți să mergem la El. Nu sunt deja mulțimi de oameni adunați în jurul Lui? Haidem să dăm din coate, să ne facem loc prin mulțime până când Îl vom atinge și vom simți puterea vindecătoare curgând din El”. Dar acum se pare că oamenii și-au părăsit rațiunea. Ei știu că binecuvântarea este la dispoziția lor, o binecuvântare veșnică ce nu poate fi cântărită în aur, nici comparată cu diamantele, și totuși îi întorc spatele! Egoismul îi atrage de regulă pe oameni către locurile unde pot fi obținute lucruri bune, dar aici avem de-a face cu cel mai bun lucru dintre toate câte ar putea fi găsite – să ai un suflet sănătos, să primești o natură nouă, care te face capabil să moștenești slava veșnică, alături de îngerii luminii – și care este disponibil fără plată. Dar omul, trădându-se pe sine, nu se lasă condus nici măcar de un egoism logic, ci întoarce spatele izvorului oricărui lucru bun și merge înainte prin pustie, către pierzarea lui veșnică.

Iată, îți este predicată Evanghelia, iar Dumnezeu nu a trimis-o cu intenția ca, după ce ai auzit-o, să ajungi să cauți îndurarea, și să n-o găsești. Dumnezeu nu amăgește pe nimeni, El nu își bate joc de fiii oamenilor. El îți cere să vii la El. Pocăiește-te și crede, și vei fi mântuit. Dacă vii la El cu o inimă zdrobită, punându-ți încrederea în Hristos, nu există nicio posibilitate ca El să te respingă. Altfel, nici nu-ți ar fi trimis Evanghelia. Nu există vreun lucru care să Îl încante mai mult pe Hristos decât să îi mântuiască pe păcătoși. Nu găsim niciun loc în Biblie în care să ni se spună că Isus era prea împovărat pentru că oamenii se îmbulzeau în jurul Lui pentru a se atinge de El. Nu, ci era plăcerea Lui divină să împartă tuturor oamenilor din puterea Lui vindecătoare. Tu, cel care lucrezi în comerț, niciodată nu ești mai fericit decât atunci când afacerea îți merge bine. Tot așa, Domnul meu Isus, care se ocupă cu câștigarea sufleților, nu este niciodată mai fericit decât atunci când această mare „afacere” a Lui crește cu rapiditate. Ce plăcere trebuie să aibă un medic atunci când, în final, vindecă o persoană de vreo boală severă! Cred că meseria de doctor trebuie să fie una dintre cele mai fericite din toată lumea, mai ales atunci când acel om se pricepe la ea. Domnul nostru Isus Hristos simte o plăcere divină imensă atunci când Se apleacă asupra unei inimi zdrobite și o vindecă. A face bine fiilor oamenilor este parte din însăși esența sufletului lui Hristos. Dacă tu crezi că Isus trebuie convins să manifeste îndurare, judeci greșit. El o oferă fără plată, așa cum soarele își revarsă lumina, așa cum cerurile acoperă iarba cu rouă și norii își varsă ploaia. Bindecuvântarea păcătoșilor este parte din onoarea Lui. Salvarea acestora Îi face un nume bun lui Hristos, ea reprezintă un semn veșnic, pe care nimeni nu-l va șterge din sufletul mântuit.

Știi că și eu am vorbit greșit despre El într-o vreme, în nebulia mea. Atunci când am crezut că păcatele mele sunt o povară foarte mare, am spus în sinea mea, „Voi merge la Isus, dar poate că El mă va respinge”. Credeam că trebuie să simt o povară mult mai grea și că trebuie să mă pregătesc pentru a o duce la El. De aceea,

am făcut una și alta, dar cu cât mai multe lucruri făceam, cu atât mai rău deveneam. Eram ca acea femeie, care și-a cheltuit banii pe medici și, în loc să se facă mai bine, boala ei a avansat și mai mult. Am înțeles pe deplin apoi că era viață într-o singură privire la Hristos, că tot ceea ce aveam nevoie să fac era doar să îmi pun încrederea în El, să vin la El așa cum eram, să îmi pun situația sufletului în mâinile Sale străpunse, și să o las acolo. Dar încă nu gândeam că asta poate fi adevărat. Mi se părea mult prea simplu – cum ar putea fi adevărat? Asta era totul? Eu mă gândeam că, atunci când voi ajunge la El, îmi va spune, „Păcătoșule, M-ai respins atât de multă vreme, M-ai batjocorit prin faptul că ai rostit rugăciuni pe care nu le-ai simțit; ai fost un ipocrit și te-ai alăturat poporului lui Dumnezeu, cântând laudele Mele fără a o face cu toată inima”. Credeam că mă va mostra și că va aduce înaintea ochilor mei zecile de mii de păcate pe care le făcusem în viață. Dar, în loc de aceasta, mi-a spus un singur cuvânt, și totul s-a încheiat. Am privit la El, iar povara mea a dispărut. Aș fi putut cânta, „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, cu iertarea la dreapta Sa și acceptarea în stânga, cu binecuvântări bogate pentru cei mai nevrednici dintre fiii oamenilor!” Dar acum trebuie să vă spun că Isus Hristos are aceeași putere de a mântui ca atunci când a umblat în trup pe acest pământ. El trăiește veșnic pentru a mijloci pentru păcătoși. De aceea, El poate să îi mântuiască pe cei care vin la El, și este la fel de adevărat și acum faptul că, cel care va veni la El, nu va fi respins. N-a existat niciodată vreo situație în care vreun om, care și-a pus nădejdea în Hristos, să fi pierit. Și nici nu va exista vreodată o astfel de situație.

Nu amâna în a-ți pune încrederea în Hristos. Nu tolera existența vreunui gând care să-ți spună că îți va fi vreodată mai ușor să îți pui nădejdea în Hristos decât acum. Nu te gândi că vei fi vreodată într-o stare mai bună să vii la El decât ești acum. Cea mai bună stare în care poți fi ca să te speli este cea de a fi murdar. A fi groaznic de bolnav este cea mai bună situație din lume ca să apelezi la ajutorul unui medic. Nu există situație mai bună ca să ceri ajutor, decât

atunci când ești cerșetor. Nu încerca să-ți peticești acele zdrențe, să-ți îmbunătățești cu ceva caracterul sau să devii mai bun înainte ca să poți veni la Hristos. Vino cu toată stricăciunea și sărăcia ta, așa cum ești, și spune-i, „Domnul meu și Dumnezeuul meu, ai suferit ca Om pentru toate păcatele tuturor celor care-și pun nădejdea în Tine: mă încred în Tine. Primește-mă, dă-mi pace și bucurie”.

Spune-le tuturor oamenilor apoi dacă El te primește sau nu. Dacă El te respinge, ai fi primul om din lume cu care s-ar petrece acest lucru – spune-ne dacă acest lucru se petrece. Dar dacă El te primește, vei fi doar unul dintre zecile de mii care au fost primiți – spune-le și altora despre această măreață acceptare, pentru ca și credința noastră să fie astfel întărită.

Nu te mulțumi niciodată doar cu a te apropia numai puțin de Hristos. Atunci când avem parte de o perioadă de har în biserică și când oamenii sunt convertiți, ceilalți stau acolo, în băncile lor, mulțumiți, întrucât fac parte dintr-o congregație unde pot să fie martori ai lucrării îndurării. Este un lucru îngrozitor numai să ne gândim că în bisericile noastre sunt bărbați și femei care stau perfect mulțumiți cu faptul că și-au petrecut duminica într-un loc de închinare. Să zicem că un om are lepră și merge la locul unde se află Isus. El îi vede pe oameni luptându-se să se apropie de El și se alătură mulțimii. Pentru o vreme, se împinge și el, încercând să-și facă loc prin mulțime, dar apoi se întoarce acasă deplin mulțumit că s-a alăturat acelei mulțimi. În ziua următoare, Marele Stăpân împarte puterea Lui vindecătoare în stânga și-n dreapta, iar omul nostru se alătură din nou mulțimii, din nou dă din coate, apropiindu-se tot mai mult de Mântuitorul, după care se retrage. „Ei bine”, își spune el, „m-am alăturat mulțimii, m-am zbatut să-mi croiesc drumul către El, am ajuns chiar lângă El, cu gândul că poate-poate voi obține o binecuvântare”. Dar aceasta este exact situația a sute și mii de oameni care merg la locul de închinare în fiecare duminică. Ei se apropie de Evanghelie, vin și duminica viitoare și iarăși Evanghelia este aproape de ei. O ascultă, dar pleacă de acolo neschimbați, și asta de

fiecare dată. „Nebunule!”, îi vei spune leprosului, „n-ai făcut de fapt nimic. Faptul că te-ai alăturat mulțimii nu înseamnă nimic. Nu te-ai atins de Domnul, care dădea vindecarea, ți-ai pierdut vremea și, dincolo de asta, te-ai încărcat și mai mult de responsabilitate, pentru că te-ai apropiat de El, dar, pentru că nu ți-ai întins mâna să-L atingi, ai pierdut oportunitatea de a fi vindecat”. Același lucru este valabil și pentru voi, oameni buni, care mergeți acolo unde Isus Hristos este predicat cu credincioșie. Voi veniți și plecați, și iar veniți, și iar plecați. Ce nebuni sunteți, ce nebuni, să vă alăturați mulțimii și să fiți mulțumiți doar cu acest lucru, dar niciodată nu vă atingeți de Hristos! Vorbiți oricât vreți despre cât de des mergeți la biserică! Nu vă este de niciun folos, dacă nu vă atingeți de Mântuitorul.

Vreau să te avertizez să nu fii mulțumit doar să îi atingi pe cei vindecați. Sunt mulți dintre aceia care, după ce s-au atins de Mântuitorul, au bătut din palme și au strigat, „Slavă lui Dumnezeu, mâna mea uscată este vindecată”, „Ochii mei sunt deschiși”, „Rănila mea s-au dus”, „Leșinul meu a dispărut”. Unul după altul, ei aduc laudă lui Dumnezeu pentru minunile Lui cele mari. Uneori, prietenii lor, care sunt și ei bolnavi, pot merge alături de aceștia și vor spune, „Ce îndurare! Hai să mergem acasă împreună”. Ei aud despre toate acestea, vorbesc despre ele, ba chiar spun și altora, în timp ce, chiar dacă s-au bucurat de binele care s-a făcut altora, ei nu L-au atins niciodată pe Isus. Tâmplarii lui Noe au construit arca, dar toți au pierit înecați în apele potopului. O, vă implor, nu vă lăsați pradă mulțumirii de a vorbi despre treziri și de a auzi despre convertiri. Fiți părtași acestor experiențe! Nu vă lăsați mulțumiți decât cu contactul spiritual real cu Domnul Isus Hristos. Să nu dormim niciodată până când nu am privit cu adevărat la acea măreață jertfă pe care Dumnezeu a înălțat-o pentru păcatele oamenilor. Să nu ne gândim niciodată la Hristos ca fiind Mântuitorul altor oameni, ci să ne străduim cu pasiune să-L avem și noi drept Mântuitor personal.

Un tânăr mi-a spus cândva, „Vreau să știu ce trebuie să fac ca să fiu mântuit”. Mi-am amintit în clipa aceea de acel cântec care spunea și ne îndemna să ne aruncăm în brațele blânde ale lui Isus, recunoscând că suntem vinovați, slabi și neajutorați. Și i l-am cântat.

Dar el mi-a răspuns, „Domnule, eu nu pot să mă arunc”. „O”, i-am spus eu, „nu cred că m-ai înțeles corect. Nu mă refer la a cădea în brațele lui Isus ca și cum această cădere ți-ar cere ceva ce tu ai putea să faci. Dimpotrivă, mă refer la a te arunca, la o cădere în brațele lui Isus care presupune absența oricărei abilități de a face acest lucru”. Este ca și cum te-ai prăbuși în brațele lui Isus, pentru că nu poți sta pe picioarele tale. Leșină în brațele lui Hristos – asta înseamnă credință. Abandonează faptele tale, abandonează dependența de orice lucru în ceea ce ești, faci sau speri să fii ori să faci; abandonează complet meritele tale și fii dependent doar de meritele, lucrarea finalizată și sângele prețios ale lui Isus Hristos. Dacă faci acest lucru, ești mântuit.

Dacă te vei bizui pe orice lucru care ține de tine, vei ruina totul. Nimic nu trebuie să-ți aparțină în mântuirea ta. Trebuie să abandonezi să te bizui pe rugăciunile tale, pe lacrimile tale, pe botezul tău, pe pocăința ta și chiar pe credința ta. Singura ta temelie trebuie să fie nimic altceva decât Isus Hristos. Acele mâini calde, acele picioare binecuvântate, sunt simbolurile dragostei Lui – privește la ele. Iată, acea Persoană ucisă, martirizată, cu sângele curgând, este întruchiparea măreață a inimii Dumnezeuului veșnic binecuvântat. Privește la El! Privește la suspinele, suferințele și rănilile Mântuitorului. Acestea sunt pedepsele îndurate pentru păcatul omului. Aceasta este mânia lui Dumnezeu manifestându-se asupra lui Hristos, în loc să fie cheltuită în totalitate pe cel păcătos. Crede în Isus, și vei fi sigur că El a suferit toate acestea pentru tine. Puneți încrederea în El pentru a fi mântuit, și astfel ești mântuit.

4.

De ce nu este încă lumină?

Întotdeauna mă voi bucura să-i ajut pe cei care vor să fugă de întuneric și să ajungă la lumină. Și vom face aceasta încercând să răspundem la nedumerirea următoare: „Cum se face că, deși doresc lumina, încă n-am găsit-o? De ce sunt încă în situația unui om orb, lovindu-mă mereu de perete, poticnindu-mă în miezul zilei, ca și cum ar fi noapte? De ce nu mi s-a revelat Domnul?” Poate că ai căutat lumina într-un *loc greșit*. Mulți oameni, asemenea Mariei, Îl caută pe Cel viu printre cei morți. E posibil să fi fost victima învățăturii false care spune că pacea cu Dumnezeu se poate găsi prin folosirea ceremoniilor religioase.

În mod asemănător, se poate să fi căutat mântuirea punându-ți nădejdea într-un anume crez. Poate că te-ai gândit că, dacă ai putea descoperi ortodoxia pură, și dacă ți-ai modela sufletul după tiparul ei, ai putea ajunge un om mântuit. De aceea, ai crezut fără rezerve, pe cât ai fost capabil, într-un set de adevăruri care ți-au fost prezentate prin intermediul tradiției strămoșilor tăi. Se poate ca acest crez să fi fost calvinist sau arminian. Se poate să fi fost protestant, ori catolic. Se poate să fi fost adevărat, sau o minciună. Dar, crede-mă, pacea solidă cu Dumnezeu nu poate fi găsită doar prin simpla acceptare a unui crez, oricât de adevărat sau scriptural ar fi. Simplele învățături mentale nu reprezintă calea către cer.

„Trebuie să vă nașteți din nou” înseamnă cu mult mai mult decât să crezi anumite dogme. De aceea, este de cea mai mare importanță posibilă să cercetezi Scripturile, căci în ele ai viața veșnică. Dar amintește-ți cum Domnul nostru i-a ironizat pe farisei. El le spunea că ei cercetau Scripturile, dar a adăugat și că „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40). Dacă nu crezi Scripturile, nu ai nici viața veșnică. Însă simpla studiere a lor, oricât de bună ar fi, nu te poate mântui. Trebuie să treci dincolo de aceasta – trebuie să vii la Hristosul cel viu, personal, la Cel ce a fost cândva crucificat, și care acum trăiește pentru a mijloci la dreapta lui Dumnezeu, altfel acceptarea de către tine a celor mai biblice credințe nu poate să îți aducă salvarea sufletului. Se prea poate să fi fost călăuzit greșit într-o anumită manieră. Se poate să fi căutat în mod greșit pacea și, din acest motiv, te implor acum să vezi care este greșeala pe care ai făcut-o.

Trebuie să înțelegi că există o singură ușă către mântuire, iar aceasta este Hristos. Există o singură cale, și calea aceasta se numește Hristos. Un singur adevăr – Hristos. O singură viață – Hristos. Mântuirea stă doar în Isus. Ea nu ține de tine, de faptele tale, de meritele tale, de sentimentele tale, de cunoștințele tale sau de deciziile tale. În El se găsește toată viața și lumina fiilor oamenilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, Tatăl. Acesta poate fi unul din motivele pentru care nu ai găsit încă lumina: ai căutat-o într-un loc greșit.

Este posibil să fi căutat lumina cu o *atitudine greșită*. Atunci când cerem iertarea, împăcarea și mântuirea, trebuie să ne amintim cui vorbim și de la cine cerem aceste favoruri. Unii oameni par să se relaționeze la Dumnezeu ca și cum El ar fi obligat să le dea mântuirea, ca și cum mântuirea ar fi rezultatul inevitabil al unei serii de performanțe, sau răsplata meritată pentru anumite virtuți sau o anumită cantitate de merite. Ei refuză să vadă că mântuirea este un dar complet de la Dumnezeu, că ea nu ține de fapte și nici nu este rezultatul meritelor omului, ci este doar o favoare, un har cu totul gratuit. Ea nu ține de om, nici nu este obținută prin om, ci vine doar

de la Domnul. Cu toate că Domnul a lăsat scris în Cuvântul Lui, în cel mai clar limbaj, că „nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă” (Romani 9:16), majoritatea oamenilor își imaginează în inimile lor că viața veșnică este cumva dependentă de îndatoririle lor și câștigată prin slujirea lor. Trebuie să abandonezi astfel de noțiuni deșarte. Trebuie să vii înaintea lui Dumnezeu ca un cerșetor smerit, implorând promisiunile îndurării, disprețuind orice fel de idee de merit personal, mărturisind că, dacă Domnul te condamnă, El are tot dreptul să o facă, iar dacă El te mântuiește, atunci acela va fi un act al îndurării Sale gratuite și totale, un act al harului suveran. O, mulți dintre voi, căutătorilor, vă țineți capetele prea sus. Pentru a intra pe poarta cea joasă a luminii, trebuie să le plecați. Locul adevăratului penitent este acolo jos, unde genunchii sunt plecați. Rugăciunea adevăratului pocăit este „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). Dacă Dumnezeu te-ar condamna, n-ai putea să te plângi vreodată că ți s-ar face vreo nedreptate, căci meriți această condamnare de mii de ori. Iar dacă acele rugăciuni pe care le-ați rostit nu și-ar găsi niciodată răspunsuri, dacă niciun fel de îndurare n-ar veni asupra voastră, n-ați putea să-L acuzați pe Domnul, căci nu aveți niciun drept să fiți ascultați. El ar putea să se abțină de la orice fel de răspuns al păcii, dacă așa dorește, și n-ar avea nicio vină.

Mărturisește că ești un păcătos lipsit de merite, care n-ar merita decât răul și Iadul, și roagă-te așa cum nu te-ai rugat niciodată. Strigă din profunzimea dezgustului de sine, dacă vrei să fii auzit. Vino ca un cerșetor, nu ca un creditor. Vino cerșind, nu cerând. Folosește doar acest argument – „Doamne, ascultă-mă, căci Tu ești plin de har, iar Isus a murit. Strig la tine, pentru că sunt un criminal condamnat, care caută iertarea. Eliberează-mă de mersul meu în jos, către groapa pieirii, ca să pot lăuda Numele Tău”. Mă tem că truda unui duh mândru, a unei atitudini semețe, a reprezentat marele izvor al stării rele a multora, și dacă aceasta este situația ta,

corectează-o acum și mergi de îndată înaintea Tatălui, cu inima smerită și zdrobită, cu duhul doborât și frânt; mergi la Tatăl pe care L-ai jignit, căci El te va primi cu siguranță și te va face copilul Lui.

Alții, mă tem, nu au obținut pacea pentru că ei încă nu au o idee clară cu privire la *modalitatea adevărată* prin care o pot găsi. Chiar dacă această cale ne-a fost predicată atât de des, totuși cât de puțini sunt cei care au înțeles-o. Modalitatea prin care pot găsi pace cu Dumnezeu este văzută încețoșat de majoritatea oamenilor, astfel încât, indiferent cât de clar ai descrie-o, ei tot nu pricep. Mântuirea ta nu depinde de ceea ce faci, ci depinde de ceea ce Hristos a făcut atunci când S-a oferit ca jertfă pentru păcat. Întreaga ta mântuire este înrădăcinată în moartea aceea de pe calvar. Marele Substitut a purtat păcatul tău și a suferit pedeapsa pentru tine. Dacă jertfa aceea sângeroasă de pe cruce, făcută atunci când Domnul, Marele Preot, a ispășit pe deplin pedeapsa pentru păcatele tale, atunci păcatul tău nu te va mai distruge niciodată. Nimeni și niciodată nu va mai putea să vină împotriva ta cu aceste păcate. Tot ceea ce ai de făcut este doar să accepți ceea ce Hristos a finalizat. Știu că mintea ta aleargă la ideea că trebuie să aduci ceva la El, dar această idee deșartă i-a ruinat pe mulți oameni și îi va mai ruina pe mulți alții. Dar atunci când vii cu mâinile goale, când ești gata să primești o mântuire fără plată, dar deplină, din mâna Celui crucificat, atunci și numai atunci vei fi mântuit.

Există viață într-o singură privire îndreptată către Cel lovit pe cruce. Dar oamenii nu vor să privească la cruce. Nu, ei se gândesc cum să facă să ridice o altă cruce, sau aspiră să împodobească acea cruce cu pietre prețioase, ori se străduiesc să îi pună flori frumoase la temelie. Cu toate acestea, ei nu își îndreaptă o simplă privire către Mântuitor și nu vor să se bizuie pe El. Dar niciun suflet nu va putea obține vreodată pacea cu Dumnezeu prin orice alte metode; în tot acest timp, această simplă modalitate de a căpăta mântuirea a fost atât de eficientă încât n-a eșuat niciodată, și nici nu va eșua.

Apele de la Abana și Parpar sunt preferate de natura omească mândră, dar numai apele Iordanului pot să spele lepra omului (v. 2 Împărați 5:1-14). Penitențele noastre, faptele noastre, deciziile noastre – acestea nu sunt decât niște vase sparte. Singura soluție se găsește doar în Izvorul apei vii, care ne este deschis și la care avem acces prin moartea lui Emanuel. Înțelegeți tu cu încredere simplă că o dependență sinceră, o inimă care se bizuie pe Hristos, reprezintă calea spre mântuire? Dacă știi asta, fie ca Dumnezeu, care te-a învățat în așa fel încât să înțelegeți calea, să îți dea harul să mergi pe ea, și atunci vei vedea lumina înaintea ochilor tăi. Ridică-te și strălucește de bucurie! Pacea ta a venit, căci Hristos a cumpărat-o cu sângele Lui., El a fost pedepsit pentru toți cei care-și pun încrederea în El, iar păcatele lor sunt șterse.

Dacă niciunul dintre aceste argumente nu ți-au atins inima, dă-mi voie să-ți sugerez mai departe că probabil n-ai descoperit lumina pentru că ai căutat-o cu o *jumătate de inimă*. Nimeni n-o să ajungă în cer dacă își dorește asta doar pe jumătate. Rugăciunile reci îi cer lui Dumnezeu să fie refuzate. Atunci când un om nu tânjește după prețul îndurării pe care o cere și ar putea rămâne perfect mulțumit dacă nu o primește, nici nu este de mirare ca aceasta nu îi este dată. Sunt mulți păcătoși care stau, an după an, înghețați afară, la ușa îndurării lui Dumnezeu, doar pentru că niciodată n-au fost pe deplin tulburați în ființa lor pentru a bate cu putere la ușa Împărăției cerului. Dacă ești dornic să rămâi nemântuit, vei fi lăsat să pieri. Dar dacă ești hotărât în inima ta să nu-I dai pace lui Dumnezeu până când vei câștiga iertarea din partea Lui, El va răspunde dorinței inimii tale. Omul care trebuie să fie mântuit, va fi mântuit. Omul a cărui inimă tânjește cu totul să găsească drumul către muntele Sionului, îl va găsi. Eu cred că simțământul iertării noastre va veni în mod obișnuit la noi atunci când, asemenea lui Samson, ne agățăm de stâlpii ușii îndurării cu vehemență și cu disperare, ca și cum am vrea să-i smulgem cu totul, mai degrabă decât să rămânem în afara

Împărăției cerurilor, în afara păcii și a siguranței. Strigătele puternice și lacrimile amare, suspinele duhului, tânjirile vehemente și insistențele fără încetare – acestea sunt armele care, prin sângele lui Isus, câștigă pentru noi victoria în războiul în care suntem implicați, atunci când Îl căutăm pe Domnul. De aceea, probabil că încă n-ai fost tulburat așa cum ar trebui. Fie ca Domnul să te ajute să fii un luptător puternic pentru sufletul tău, un învingător!

5.

„Așteptăm lumina” (Isaia 59:9)

Mă voi adresa acum acelor care doresc cu sinceritate să obțină lumina adevărată și cerească, care au așteptat sperând să o primească dar, în loc de a o obține, se află într-o stare din ce în ce mai rea, din ce în ce mai tristă, mult mai gravă decât cea anterioară. Ei sunt aproape de a cădea în acel întuneric unde, pentru ei, nu va mai putea veni niciodată lumina, unde vor fi prizonieri încătușați pe vecie în valea umbrei morții. Acești oameni sunt, într-o anumită măsură, conștienți de întunericul naturii lor. Ei caută lumina. Nu sunt mulțumiți de starea lor de obscuritate, ci așteaptă strălucirea. Puțini sunt aceia care se arată nemulțumiți de starea în care nașterea lor trupească i-a adus. Ei descoperă în natura lor o mulțime de lucruri rele și ar fi încântați să se lepede de acestea, să scape de ele. Ei descoperă în mintea lor multă ignoranță și tânjesc să fie iluminați. Nu înțeleg Scriptura atunci când o citesc și, deși aud termenii Evangheliei, eșuează să înțeleagă gândirea și sensul acesteia. Ei doresc să scape din această ignoranță, tânjesc să cunoască adevărul care le mântuiește sufletul. Dorința lor nu este să cunoască doar teoria, ci

să și experimenteze puterea practică a Evangheliei în propriile suflete, în propriile vieți. Ei doresc cu adevărat și sunt neliniștiți, tânjind să fie eliberați din starea naturii lor, despre care simt că este una periculoasă. Ei vor să fie aduși la libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu.

O, aceștia sunt cei mai buni ascultători, în care dorințele corecte au început să fie trezite. Ei sunt oameni nemulțumiți cu întunericul; este clar că nu sunt cu totul morți, căci morții se odihnesc liniștiți în catacombele lor, indiferenți dacă este zi sau noapte. Astfel de oameni nu au căzut cu totul în adormire, căci cei ce dorm de-a binelea se simt mai bine în întuneric. Pe ei i-ar deranja razele soarelui, căci le-ar răni visele. Dar e evident că oamenii despre care eu vorbesc nu sunt complet orbi, pentru că unui orb îi este indiferent dacă soarele umple bolta cerească de glorie sau dacă noaptea își așterne vălul ei negru și întunecat. Dar cei asupra cărora gândurile noastre sunt îndreptate acum sunt cumva treziți, clătinați și tulburați, iar aceasta nu este o binecuvântare mărunță, căci vai, majoritatea oamenilor de azi sunt ca o masă amorfă în ce privește lucrurile spirituale, iar predicatorul trebuie să se străduiască mult, ca și cum ar vrea să trezească un suflet din moarte sau să stoarcă o mână de lacrimi calde dintr-o marmură siciliană, atunci când își propune să stârnească simțăminte spirituale în oamenii acestei generații. Așadar, putem avea speranță cu privire la acești oameni care, la fel cum copacii își îndreaptă ramurile către razele soarelui, și ei tânjesc după Isus, Viața și Lumina oamenilor.

Mai mult, acești oameni au o idee înaltă cu privire la ce anume este lumina. Ei se referă des la ea ca la o strălucire. O așteaptă și sunt apăsăți pentru că încă nu a venit. Dacă prețuiești mult viața spirituală, n-ai făcut o greșală. Dacă consideri un lucru de mare preț să te intereseze Hristos, iertarea păcatelor tale și pacea cu Dumnezeu, judecata ta este sănătoasă. Nu vei exagera niciodată în felul cum vei prețui singurul lucru care îți este necesar. Este adevărat că aceia care își pun nădejdea în Dumnezeu sunt un popor fericit.

Este clar că, a fi adus în calitate de fiu și adoptat în familia mărețului Dumnezeu, este un lucru pentru care însăși împărații și-ar dona diademele. Nu există posibilitatea să crezi că prețuiești prea mult binecuvântările harului. Mai degrabă aș incita în tine o invidie sfântă, o gelozie sacră după ele, decât să îți afectez în cea mai mică măsură, în sens negativ, felul cum le prețuiești. Mântuirea este o binecuvântare atât de mare, încât însuși Cerul ține de ea. Dacă vei câștiga harul, vei avea în tine germenii Raiului, siguranța, arvuna și pecetea fericirii veșnice. Din nou o spun, dacă ești în această situație, am multă speranță pentru tine. Este bine că îți deplângi întunericul și că prețuiești lumina.

Oamenii cărora vreau să le vorbesc au o anume speranță că ei ar putea totuși să obțină lumina. În fapt, ei așteaptă această lumină, o așteaptă cu nădejde și sunt cumva dezamăgiți că, după toată această așteptare, mai degrabă s-a coborât asupra lor mai multă obscuritate. Evident că ei sunt uimiți de eșecul speranțelor lor. Ei sunt tulburați să se descopere umblând în întuneric, când speraseră atât de mult ca Domnul să strălucească cu candela Lui în jurul lor. Vreau să vă încurajez, să alimentez acea licărire de speranță, căci disperarea este una din cele mai teribile piedici în calea Evangheliei. Atâta vreme cât păcătoșii treziți nutresc în ei o speranță a îndurării, și noi avem nădejde pentru ei. Speranța mea, o, căutătorule, este ca să găsești iertarea în curând și să cânti despre ea, despre iertarea care ți-a fost adusă cu prețul sângelui; iar când acest pământ își va încheia istoria, sper să intri pe porți în cetatea cerească, în mijlocul celor binecuvântați, care vor vedea pe vecie fața Celui Preaiubit. Chiar dacă ți se pare prea frumos ca să fie adevărat, totuși chiar și tu, în momentele tale de liniște, te gândești la faptul că într-o zi te vei bucura că Hristos este al tău și că te vei așeza în mijlocul poporului Lui, chiar dacă ești cel mai sărac dintre toți, în evaluarea ta. Atunci îți imaginezi în inima ta cu câtă căldură Îl vei iubi pe Răscumpărătorul tău, cu câtă drăgălășenie vei săruta până și praful de pe picioarele Lui, cu câtă mulțumire Îl vei binecuvânta pe Acela care l-a

ridicat pe sărman din groapa pierzării și l-a așezat printre prinți. Fie ca Domnul să facă așa încât să nu te mai uiți prin zăbrele la petrecerea cerească, ci să intri și să stai la masă, să te hrănești din Hristos, bucurându-te cu aleșii Lui!

Oamenii pe care-i descriu aici sunt cei care au învățat să-și pledeze cazul înaintea lui Dumnezeu. „De aceea, hotărârea de izbăvire este departe de noi și mântuirea nu ne ajunge. Așteptăm lumina, și iată întunericul, luciarea, și umblăm în negură” (Isaia 59:9). Aceasta este declarația simțămintelor lor interioare, o dezbrăcare a inimilor și o așternere a agoniilor acestora înaintea celui Preaînalt. Chiar dacă încă n-ai găsit pacea pe care o cauți, este bine că ai început să te rogi. Poate că te gândești că rugăciunea ta este săracă. Poate că, fără îndoială, cu greu îndrăznești să o denumești *rugăciune*, dar Dumnezeu nu judecă lucrurile așa cum le judeci tu. Suspinul este auzit în cer. Un suflet împovărat și o lacrimă amară sunt arme care conving înaintea tronului lui Dumnezeu.

Da, sufletul tău strigă după Dumnezeu, și nu poți să îl oprești. Atunci când îți faci lucrul zilei, adesea te descoperi suspinând, „O, dacă aș putea fi eliberat de această povară a vinovăției! Dacă aș putea să-L chem pe Domnul și să Îl strig ca pe tatăl meu, chemându-L cu o limbă neobosită!” Noapte după noapte și zi după zi, această dorință se ridică din inima ta precum se ridică ceața dimineața de pe văi. Mai degrabă ți-ai tăia mâna cea dreaptă și ți-ai smulge ochiul cel drept, dacă ai ști că astfel ai putea să câștigi darul neprețuit al mântuirii în Isus Hristos. Tu tânjești cu sinceritate după împăcarea cu Dumnezeu, iar neliniștea ta se descoperă în rugăciunile tale. Sper că aceste rugăciuni vor continua. Trag nădejde că vei continua să plângi înaintea Domnului. Fie ca Duhul Sfânt să te constrângă să continui să suspini. La fel ca femeia insistentă (Luca 18:1-8), continuă să-ți prezinți situația până când îți este dat răspunsul plin de har, prin meritele lui Isus.

Așadar, este nădejde pentru tine; dar, atunci când spun nădejde, îmi doresc să pot spune mai mult, căci simpla nădejde nu este suficientă. Nu este de ajuns să dorești, nu este de ajuns să cauți, și nici să te rogi. Trebuie să obții, trebuie să primești în mod real viața veșnică. Nu te vei bucura niciodată de mângâiere și pace până când nu vei trece de la stadiul de a spera la cel mult mai bun și mai strălucitor de a avea, de a fi sigur de părțasia ta în Domnul Isus, printr-o credință vie. În Mântuitorul înălțat, toate darurile și harurile de care ai nevoie sunt disponibile, gata să-ți fie date și să-ți acopere nevoile. Vino la plinătatea Lui și din această veche plinătate vei primi har după har!

Persoana pe care aș vrea s-o mângâi poate fi descrisă printr-o altă modalitate. Este omul care dorește să-și dezgolească cu totul inima înaintea lui Dumnezeu, să-și mărturisească dorințele, fie rele, fie bune, să-și dea pe față starea, oricât de sănătoasă sau bolnavă ar fi. Atunci când dorim să ascundem orice fel de lucruri de Dumnezeu, suntem deopotrivă răi și nebuni. Atunci când avem dorința de a ne ascunde de Creatorul nostru, demonstrăm un spirit rebel. Dar când un om își descoperă rana, când el cere ca aceasta să-i fie vindecată, când îl imploră pe chirurg să taie și să îndepărteze partea stricată care îi acoperă corupția, când îi spune acestuia, „aici, aici, pătrunde în profunzime, vezi dacă nu cumva răul stă în profunzime; nu mă scuti de nicio durere, ci curăță în profunzime rana mea”, atunci el are mai mari șanse să fie vindecat. Atunci când un om este dornic să se ducă înaintea lui Dumnezeu și să-I mărturisească totul, fără ipocrizie, când își varsă inima ca apa înaintea Domnului, atunci este speranță pentru acel om. Ai spus Domnului care este starea ta, ai aruncat înaintea Lui cererile tale – iar eu vreau să cred că vei continua să faci lucrul acesta până când vei găsi odihnă. Dar am totuși o nădejde mai mare, anume că în curând vei obține pacea cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru.

6.

Invitația

Dorești viața veșnică? Există în sufletul tău o tânjire, o foame și o sete după lucrurile care îți pot împlini sufletul și care te pot face să trăiești pe vecie? Atunci „Vino, căci toate sunt gata” (Luca 14:17). Nu câteva lucruri, ci toate. Nu există nimic din ceea ce tu ai nevoie între pământ și cer, care să nu fie dăruit în Isus Hristos, în Persoana și în lucrarea Lui. Toate lucrurile sunt gata: viață pentru moartea ta, iertare pentru păcatele tale, curățire pentru murdăria ta, îmbrăcăminte pentru goliciunea ta, bucurie pentru întristarea ta, putere pentru slăbiciunea ta; cu adevărat, mult mai multe lucruri decât ai putea să-ți dorești vreodată sunt depozitate în natura și lucrarea fără margini a lui Hristos. Nu trebuie să spui: „Nu pot veni, pentru că trebuie să fac asta sau asta”. Ți se cere cumva să pregătești masa? Trebuie să vii cu ceva? Ești cumva chemat să aduci sare sau apă? Nu-ți cunoști adevărata stare și nici măcar nu visezi la un astfel de lucru. Însăși Marele Gospodar te asigură că este gata toată hrana pentru sărbătoare, iar tu n-ai nimic de făcut, decât să te bucuri de ea. Dacă îți lipsește ceva, vino și ia. Cu cât este mai mare nevoia ta, cu atât ai un motiv mai serios să vii acolo unde toate lucrurile de care ai nevoie îți sunt puse la dispoziție. Dacă ești atât de nevoiaș încât nu ai nimic ce să aduci, află că toate sunt gata. Când

Dumnezeu asigură toate lucrurile, ce-ai putea să mai faci? L-ai insulta într-un mod abject dacă te-ai gândi să adaugi la aceste „toate lucruri” ale Lui. E ca și cum ai intra într-o competiție cu avuția Marelui Împărat, iar El nu va tolera asta. Tot ceea ce-ți lipsește – între locul unde ești acum, chiar la porțile Iadului, și porțile Cerului, la care te va duce harul, dacă vei crede – îți este asigurat și pregătit în Isus Hristos, Mântuitorul.

Toate lucrurile sunt gata. Odihnește-te în acest cuvânt! Vitele îngrășate au fost pregătite și, mai mult, sunt gata să fie servite, gata pentru petrecere, aburinde. Un lucru este când regele dă ordin ca vitele să fie tăiate pentru petrecere, iar masa nu este încă gata. Când victimele cad pradă securii, sunt jupuite și atârinate deasupra focului, încă mai sunt lucruri de făcut, nu sunt toate lucrurile gata. Dar atunci când cotletele sunt servite calde, aburind pe masă, și orice lucru de care ar mai fi nevoie este adus imediat, așezat în ordinea potrivită pentru banchet, atunci toate sunt gata, iar acel moment este acum. Chiar în această clipă este cel mai bun moment, cea mai bună clipă ca să te alături, căci niciodată nu va fi un moment mai potrivit decât acesta. Toate lucrurile sunt gata, în starea perfectă în care ai nevoie de ele, în starea adecvată care se potrivește cel mai bine pentru mângâierea și bucuria sufletului tău. Toate lucrurile sunt gata – nimic nu are nevoie să mai fie condimentat sau îndulcit, ci toate sunt la fel de perfecte pe cât este dragostea cea veșnică.

Dar observă cuvântul divin deschis acum. Toate lucrurile sunt acum gata – chiar acum, chiar în acest moment. Știi că, adesea, o bună gospodină se simte tulburată atunci când oaspeții sosesc târziu. Ea ar trebui să fie neliniștită atunci când ei sosesc cu o jumătate de oră mai devreme, dar dacă ei vin cu o oră mai târziu, lucrul acesta strică totul, pentru că se simte foarte întristată și tulburată, când toate lucrurile sunt gata, dar prietenii încă întârzie. Lasă un pic mâncarea în cuptor, dincolo de cât este nevoie să stea acolo, și este evident că nu mai sunt toate lucrurile gata, ci totul este ruinat. Tot

așa, Marele Gospodar subliniază acest lucru, anume că toate lucrurile sunt acum gata, motiv pentru care ești îndemnat să vii chiar în această clipă.

Vezi că El nu spune că, dacă vei întârzia încă vreo șapte ani, toate lucrurile vor fi atunci gata; Dumnezeu să te ajute să fii conștient, cu mult timp înainte de aceasta, că ai nevoie să fii părtaș acestui festin, căci El spune că toate sunt gata acum, chiar acum. Dacă inima ta este atât de împovărată și mintea atât de nepăsătoare, dacă duhul tău este atât de rătăcitor, atunci află că toate lucrurile sunt gata – acum.

Dacă motivul pentru care un păcătos trebuie să vină este că toate lucrurile sunt gata, atunci ar fi absolut anormal ca Hristos să-ți răspundă: „Dar Eu nu sunt gata”. Este clar că tot ceea ce se cere din partea omului este dorința de a veni și a primi binecuvântarea pe care Dumnezeu a pregătit-o. Nu există nimic altceva care să fie necesar. Dacă oamenii doresc să vină, ei pot veni; ei vor veni. Acolo unde Domnul a găsit plăcere să atingă voința, astfel încât omul să aibă o dorință față de Hristos; acolo unde inima însetează și tânjește după neprihănire, asta este tot ce se cere. Tot ceea ce Domnul cere este ca, în primul rând, să simți că ai nevoie de El și de ceea ce El îți oferă și, în al doilea rând, simțind nevoia ta, să fii dornic să vii la El. Dorința de a veni este totul. Disponibilitatea de a crede în Isus, dorința de a-ți preda sufletul Lui, pregătirea de a-L primi așa cum este, pentru că tu știi că El este exact acel Mântuitor de care ai nevoie – asta este totul. Nu există niciun fel de altă pregătire, și nici n-ar putea exista. Ia cazul celor care erau săraci și orbi, neputincioși, dar totuși au venit la sărbătoare. Textul nostru nu spune, „sunteți gata, deci veniți”; aceasta ar fi o modalitate legalistă de a prezenta Evanghelia. Dimpotrivă, textul spune, „toate lucrurile sunt gata”, Evanghelia este gata, de aceea sunteți invitați să veniți. În ce privește pregătirea ta, tot ceea ce este necesar este acea pregătire pe care Duhul ți-o dă – anume dorința de a veni la Isus.

Observați acum că lipsa de pregătire a acelor care au fost invitați a izvorât din averile lor și din abilitățile lor. Unul dintre ei n-a vrut să vină pentru că își cumpăraseră o bucată de pământ. Ce prăpastie adâncă sapă Satana între suflet și Mântuitorul! El sapă o groapă adâncă, de dimensiuni uriașe între păcătos și Domnul, folosindu-se de averile lumești și de faptele bune ale omului. Unii oameni au prea multe hectare de teren ca să se mai gândească vreodată să vină la Hristos. Ei prețuiesc mult prea mult lumea, ca să se poată gândi câtuși de puțin la El. Alții au prea multe hectare de fapte bune, unde cresc recolte ale mândriei personale, iar acestea îi determină să aibă impresia că sunt persoane de o mare importanță. Mulți oameni nu pot veni la Hristos ca să primească toate lucrurile de la El, pentru că au impresia că deja au suficient de multe lucruri bune în ei înșiși.

Alții nu pot veni la El, pentru că au atât de multe lucruri de făcut. Unul își cumpăraseră cinci boi, și trebuia să-i pună la lucru. Era un om puternic, capabil să are. Motivul lui ține de faptul că era plin de abilități. Mii de oameni sunt păstrați la distanță de har prin ceea ce au și prin ceea ce pot face. Dar foamea și lipsa te pregătesc mult mai bine pentru o masă, decât să fii deja sătul. Și cât de adesea se dovedește că sărăcia și inabilitatea îi ajută pe oameni să-și îndrepte sufletele către Hristos. Atunci când un om gândește că este bogat, el nu vede vreun motiv să vină la Mântuitorul. Când un om visează că este capabil oricând să se pocăiască și să creadă, să facă pentru sine orice își dorește, cel mai probabil acel om nu va veni și nu se va așeza la picioarele lui Hristos, printr-o credință simplă. Ceea ce îi ține pe mulți oameni departe de Dumnezeu nu este ceea ce nu au, ci ceea ce au. Eul păcătos este un diavol, dar eul neprihănit este precum șapte diavoli. Un om care se simte vinovat ar putea fi ținut departe de vinovăția lui doar pentru o vreme, dar acela care se crede neprihănit, nu va veni niciodată. Atâta vreme cât Domnul nu-i va da la o parte mândria, el va refuza să ia parte la masa harului fără

plată. Posesia abilităților, a onorurilor și bogățiilor îi ține pe oameni departe de Răscumpărător.

Dar, pe de altă parte, starea personală a omului nu constituie o piedică în calea venirii lui la Hristos, căci starea tristă a celor care au fost făcuți oaspeți la nuntă nu i-a făcut să fie refuzați. Unii erau săraci, și fără îndoială că erau ticăloși și zdrențăroși; ei nu aveau un șfanț în buzunar pe care să se bizuie. Hainele lor erau rupturoase, poate chiar murdare. Ei nu erau potriviți să stea lângă oameni respectabili, și cu siguranță n-aveau de ce să se așeze la masa Domnului. Dar cei care s-au dus să îi aducă la masă n-au căutat în buzunare, nu s-au uitat la hainele lor, ci i-au prins de mână și i-au aruncat înăuntru. Erau săraci, dar mesagerilor li se spusese să-i aducă tocmai pe ei, motiv pentru care s-au supus poruncii. Sărăcia lor nu a fost o piedică pentru ca ei să fie gata. Sărmane suflet, indiferent dacă ești sărac literal sau spiritual, sărăcia ta de orice fel nu constituie o piedică în calea îndurării divine. Dacă ai ajuns la ultimul tău bănuț, și chiar dacă până și acel bănuț este deja cheltuit, irosind tot ce aveai, chiar dacă ești dator vândut în ochii tăi și te gândești că nu există nimic care să-ți mai rămână, decât să fii aruncat în temniță pe vecie, poți totuși să vii la Hristos, cu toată sărăcia ta.

O altă categorie de oameni invitați au fost cei infirmi. Nici aceștia nu erau foarte atrăgători în aparență: un braț stătea nemișcat, un ochi era scos. Unul își pierduse nasul, altul un picior. Erau în toate stadiile și formele de infirmitate. Uneori ne întoarcem privirile de la astfel de oameni și simțim că mai degrabă am face orice altceva decât să ne uităm la acești cerșetori, care-și dezvelesc rănile și încep să descrie felul cum au ajuns schilози. Dar, pentru a fi invitați la masă, nu conta cât de desfigurați erau. Au fost aduși înăuntru și niciunul dintre ei n-a fost respins din cauză că ar fi fost mult prea urât sau diform. Așadar, sărmane suflet, oricât te-a chinuit Satana și în orice situație te-ar fi adus el, așa încât să te simți rușinat că trăiești, totuși acest lucru nu te face nepotrivit ca să vii la Hristos, să te așezi la masa harului Lui, așa cum ești. Infirmitățile morale

sunt curând corectate, atunci când Isus Își pune mâna peste astfel de oameni. Vino la El, oricât de mult ai fost rănit de păcat!

Alții erau șchiopi, își pierduseră un picior sau nu se mai puteau folosi de el, și nici măcar nu puteau veni, dacă nu s-ar fi ajutat de cârje. Cu toate acestea, n-a existat vreun motiv pentru ca ei să nu fie bine primiți. O, dacă ți se pare dificil să crezi, nu există un motiv pentru care să nu vii și să primești iertarea măreață pe care Isus Hristos este gata să ți-o dea. Chiar dacă șchiopătezi, având îndoieli și o credință slabă, vino totuși la marea cină și spune, „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24).

Alții erau orbi, iar când li s-a spus să vină, nu puteau distinge calea dar, în cazul lor, mesagerilor li s-a poruncit nu doar să le spună să vină, ci și să-i aducă înăuntru, astfel încât până și orbul să poată fi adus. Tot ceea ce era cerut era dorința de a fi condus, de a fi luat de mână și călăuzit pe calea cea bună. Tu, acela care nu înțelegi pe deplin Evanghelia așa cum ți-ai dori, care ești încă uimit și tulburat, pune-ți mâna în brațul lui Isus și fii gata să crezi ceea ce nu poți pricepe, să te agăți cu încredere de ceea ce nu ești gata și nu ești capabil să măsoari cu înțelepciunea ta. Oricât ar fi de necunosător și neinstruit, chiar și orbul va fi primit.

Apoi se vorbește despre cei care erau pe drumuri, și presupunem că aici se vorbește despre cerșetori. Apoi despre oamenii de la garduri, și presupun că e vorba despre cei care se ascundeau, probabil hoți. Dar tuturor li s-a spus să vină și, chiar dacă ei erau astfel de oameni, nici măcar această situație, această stare a lor, nu i-a împiedicat să vină și să fie bine primiți. Chiar dacă erau niște stricați, niște depravați spirituali, oameni de care nu-i păsa nimănui, toți au fost chemați, căci toate lucrurile erau gata. Toți au fost chemați să vină, în zdrențe, murdari, infirmi, acoperiți de răni, plini de tot felul de stricăciuni și abominații; au fost chemați, pentru că toate lucrurile erau gata, ba chiar au fost siliți să intre.

Eu cred că tocmai acest lucru, faptul că niciunul dintre acești oameni nu păreau să fie pregătiți, a fost ceea ce i-a ajutat cel mai mult. Este un mare adevăr faptul că ceea ce noi vedem drept lipsă de pregătire în oameni, adesea acel lucru reprezintă cel mai bun argument că ei sunt cei mai potriviți pentru a veni. Vreau să observați, să vă uitați la acești oameni sărmani, orbi și infirmi. Unii dintre cei care au fost invitați nu au vrut să vină întrucât își cumpăraseră terenuri, vite sau alte averi, dar atunci când mesagerul s-a dus la omul sărac, în zdrențe, și i-a spus, „Vino la cină”, este foarte clar că acel om n-ar fi putut să spună că și-ar fi cumpărat un teren sau un bou, căci nu era capabil să facă asta, nu mai avea nici măcar un bănuț în buzunar, așa încât el fusese eliberat de acea ispită. Dar când un om este invitat să vină la Hristos și el spune, „Nu Îl vreau pe Hristos, am propria mea neprihănire”, el va sta deoparte. Însă când Domnul Isus a venit la mine, n-am fost niciodată ispitit în felul acesta, pentru că nu aveam o neprihănire a mea, și nici măcar n-aș fi putut să mi-o produc, chiar dacă aș fi încercat. Știu că oamenii n-ar putea să-și construiască o haină a neprihănirii, chiar dacă și-ar pune pe ei toate zdrențele; dar acest eșec este de mare ajutor ca ei să-L primească pe Domnul Isus. Ce binecuvântare este să ai un astfel de simțământ al sărăciei sufletului, așa încât să nu te depărtezi niciodată de Hristos tocmai datorită ei!

Unii nu vor să vină pentru că tocmai ce s-au căsătorit. Eu gândesc că este foarte probabil ca acei oameni care au fost primiți erau atât de schilozi și infirmi, încât ei n-aveau soție sau soț, și poate că n-ar fi putut convinge pe nimeni să se căsătorească cu ei. Ei nu aveau o astfel de ispită. Erau mult prea schilozi ca să atragă privirea cuiva care s-ar fi uitat după frumusețe și, de aceea, nu erau ispitiți în acel fel. Dar ei au descoperit la acea cină binecuvântată a Mielului o căsnicie veșnică, infinit mai bună. Iată cum sufletele pierd bucuriile și mângâierile pământești și astfel le câștigă pe cele cerești, care sunt supreme. Sunt astfel făcuți dornici să se apropie de Hristos, în care găsesc o mângâiere mai înaltă și o bucurie mai mare.

Infirmitatea care aparent era o piedică, s-a dovedit, în cazul lor, a fi tocmai ceea ce le trebuia.

Una dintre scuzele prezentate a fost: „Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc”. Cel șchiop nu putea face asta. Când mesagerul l-a atins pe umăr și i-a spus, „Vino”, el nu putea răspunde, „Mă voi duce în seara aceasta să ar cu noua mea pereche de boi”. Din clipa când și-a pierdut piciorul, omul acela n-a mai călcat pe câmpurile lui, așa încât nu putea să vină cu astfel de scuze. Cel orb n-ar fi putut să spună, „Mi-am cumpărat o bucată de pământ, trebuie să merg să o văd”. El era eliberat de toate poftetele ochilor, așa că era cu atât mai pregătit să fie dus la cină. Când sufletul își vede propria păcătoșenie, ticăloșie și stare pierdută, se vede nepotrivit de a veni la Hristos, dar tocmai acest lucru îi este de ajutor, încât îl oprește să se uite la oricine altcineva, îi omoară scuzele și îl face liber să accepte mântuirea prin har.

Dar ce s-ar putea spune despre oamenii care erau pe drumuri? Ei bine, mi se pare că ei erau gata să călătorească, sau cel puțin nu stăteau în casele lor, dacă aveau așa ceva. Dacă ei plecaseră să cerșească, erau cu atât mai pregătiți să accepte o invitație de a lua parte la o masă bogată, căci tocmai după asta tânjeau. Un om care este plecat de acasă, casa neprihănirii de sine, chiar dacă este un mare păcătos, se află într-o poziție mult mai favorabilă și este mult mai probabil să vină la Hristos, decât acela care se mândrește cu presupusa lui neprihănire.

7.

Ceva ce trebuie făcut corect

Cât de greșit trebuie să fie acel om care face un lucru rău, dar nu îl mărturisește! Sau când, după ce l-a mărturisit, simte o rușine adevărată dar, după o vreme, se întoarce la același rău precum se întoarce câinele la voma lui – cât de profund trebuie să fie răul în natura sa morală! Cât de bolnav trebuie să fie, încât nici să nu simtă păcatul drept a fi păcat! Atunci când un om face răul și cunoaște asta, dar manifestă o pocăință amară, mărturisindu-și acel păcat, ne gândim cu speranță la acel om. Credem că sunt lucruri bune în legătură cu acel om, că este viață în el, care în final va respinge boala și va învinge. Dar atunci când omul cel rău, după ce a făcut un lucru rău și grav, nu recunoaște nici măcar pentru o clipă greșeala, ci continuă cu seninătate să facă răul, putem spera la vreun lucru bun pentru el? Nu este el cu totul rău? Dar tu ești la fel!

Dacă relația ta cu Dumnezeu ar fi stabilită pe baze corecte, ai cădea la picioarele Tatălui tău, și nu te-ai mai ridica până când nu ai fi iertat. Lacrimile tale ar curge zi și noapte până când vei avea siguranța iertării. Dar întrucât inima ta pare că este construită dintr-un oțel întărit în Iad și ca o piatră de moară, care nu simte

nimic, ai nevoie de vindecare, și pari să fii omul pentru care Hristos a venit aici, ca să-l mântuiască, căci El nu a venit să-i cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. El nu a venit să-i salveze pe cei care nu au nevoie de vindecare, ci să-i vindece pe cei care sunt ca tine, a căror nevoie este disperată.

Dovedindu-ți nevoia de vindecare, potrivit cuvintelor tale, este limpede că ești incapabil să te rogi. Ai încercat în ultima vreme să te rogi și ți-ai dorit să poți face acest lucru. Te-ai așezat pe genunchi, dar inima ta nu vorbește cu Dumnezeu. O groază vine peste tine, și gândurile deșarte și frivole îți distrag atenția. „Aș da mii de lei pentru o lacrimă de pocăință”, spui tu. „Aș fi gata să-mi scot ochii ca să pot striga către Dumnezeu precum acel sărman vameș: ‚Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!’ (Luca 18:13). Mă gândeam cândva că a te ruga este cel mai ușor lucru din lume, dar descopăr acum că rugăciunea adevărată este dincolo de puterea mea”. Fără îndoială că ai nevoie de vindecare, căci ești posedat de un diavol de mușenie, căci acesta, ca toți ceilalți demoni din viața ta, te fac incapabil să strigi după îndurare. Situația ta este tristă. Ai nevoie de vindecare, și nu pot face altceva decât să îți repet acest lucru: „No-roadele au priceput lucrul acesta, și au mers după El. Isus le-a primit bine, le vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu, și vindeca pe cei ce aveau trebuință de vindecare” (Luca 9:11). De ce să nu te vindece și pe tine?

Ah, dar tu îmi vorbești despre simțămintele tale, despre dorințele pe care le ai după lucruri bune, cum adesea sunt puternice. Poate că tu tânjești cu sinceritate astăzi, dar mâine ajungi să fii la mai nepăsător ca niciodată. Ieri te-ai îndreptat spre cămăruța ta ca să te lupți cu Dumnezeu, dar o ispită ți-a trecut calea și ai ajuns să fii mai nepăsător cu privire la lucrurile divine decât ai fost vreodată, ca și cum n-ai fi fost convins vreodată de valoarea lor. Dar chiar aceasta îți arată nevoia de vindecare. Ești fără îndoială un om ticălos atunci când îndrăznești să te joci cu eternitatea, să îți bați joc de moarte și de judecată, și să tratezi cu ușurătate aceste lucruri. Te

află în pericolul Iadului – fără îndoială că inima ta are nevoie de vindecare. Mă doare să știu că ești într-o astfel de situație, dar mă bucur că sunt capabil să adaug aceste lucruri în auzul tău: „El i-a vindecat pe cei care aveau nevoie de vindecare”.

Chiar dacă știi că situația ta este gravă, uneori îți fabrici un fel de auto-pocăință și încerci să te justifici înaintea lui Dumnezeu. Tu spui, „M-am pocăit, sau am încercat să fac asta. M-am rugat, sau am încercat să mă rog. Am făcut tot ceea ce am putut ca să fiu mântuit, dar Dumnezeu nu m-a salvat”. Asta este ca și cum ai arunca vina condamnării tale asupra lui Dumnezeu, ca și cum te-ai justifica înaintea Lui, considerându-te drept. Dar știi că lucrul acesta este greșit. Dacă nu ești mântuit, totul se datorează faptului că tu nu vrei să crezi în Isus. Aici este singurul lucru, singura ta piedică, singura ta dificultate. Condamnarea ta nu se datorează lui Dumnezeu, ci propriei persoane. Ea este produsă de propria stricăciune, de refuzul tău de a crede în Hristos. Dar tocmai acest lucru, tocmai această stricăciune a ta, care te împinge să te scuzi, demonstrează că ai nevoie de vindecare, o nevoie urgentă de a fi mântuit. Însă tu, chiar în clipa în care te-ai scuzat, ai alergat la extrema cealaltă. Tu declari că ai păcătuit dincolo de a putea fi recuperat, că meriți să fii acum în Iad și că Dumnezeu nu te-ar putea ierta vreodată. În felul acesta, tu negi îndurarea lui Dumnezeu și respingi puterea lui Hristos de a te ierta și de a te curăța. Tu refuzi pe față să crezi Cuvântul lui Dumnezeu, și astfel Îl faci pe Dumnezeu mincinos.

Atunci când El îți spune că, dacă îți pui încrederea în Isus, vei găsi pacea, tu Îi răspunzi că acest lucru nu este posibil, că nu poate exista pace pentru tine. Când El îți reamintește că nu a respins niciodată pe nimeni dintre cei care au venit la El, tu insinuezi că te va respinge. Îl insulti astfel pe Dumnezeul măreț, respingând adevărul și onestitatea Lui. Ai nevoie de vindecare, dacă permiți unei disperări rele să pună stăpânirea pe tine în felul acesta. Ai mers mult prea departe, dar mă bucur să știu că ești printre aceia pe care Isus este capabil și azi să îi vindece. El a venit pentru cei care au nevoie de

vindecare, iar tu nu poți nega că faci parte dintre aceștia. Nici măcar Satana nu are curajul de a spune că nu ai nevoie de vindecare. O, dacă doar te-ai arunca în brațele Mântuitorului, fără să mai încerci să te consideri un om bun, ci recunoscând toate lucrurile pe care le-am spus despre tine și, apoi, punându-ți încrederea, ca un păcătos, în acel Miel a lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Amintește-ți că ai nevoie de vindecare fiindcă, dacă nu ești vindecat de aceste păcate și de toate aceste tendințe stricate și gânduri rele, vei fi aruncat în Iad fără ezitare. Nu știi vreun alt adevăr care să-mi cauzeze mai multă durere când îl predic decât acesta: nu că păcătoșii vor fi condamnați, oricât de groaznic ar fi acest lucru, ci că păcătoșii treziți vor fi condamnați dacă nu cred în Isus. Nu trebuie să-ți faci un Hristos din lacrimile tale, nu trebuie să îți pui nădejdea, siguranța și adăpostul în gândurile tale și în disperările tale. Dacă nu vei crede, nu vei fi niciodată vindecat. Dacă nu vei veni la Hristos, poți să ajungi să fii convins de păcat, de neprihănire și de judecată, dar aceste convingeri nu vor fi decât preludiul distrugerii tale. Te poți considera un căutător după Dumnezeu dar, până când nu ajungi să Îl și găsești pe Dumnezeu, rămâi un vrăjmaș al Lui, iar Dumnezeu este mânios pe tine în fiecare zi. N-am nicio alternativă să-ți prezint, oricât de zdrobit în inimă și oricât de blând ai putea fi, ci soluția este aceasta: crede, și vei trăi. Refuză să crezi, și va trebui să pieri, căci zdrobirea inimii tale, lacrimile tale și pocăința pe care le pretinzi nu pot sta niciodată în locul lui Hristos. Trebuie să ai credință în Isus, altfel vei muri pe vecie.

Nu voi intra în detaliile situației tale. Amintește-ți că Isus a mântuit oameni care se aflau în aceeași stare ca a ta. Poate că ți se va părea că situația ta este peste măsură de gravă dar, dacă vei cerceta cu atenție, vei găsi în Noul Testament nenumărate cazuri foarte asemănătoare. Poate că vei spune că ești plin de stricăciune. Dar nu a scos Isus șapte demoni din Maria Magdalena? Da, dar tu zici că ticăloșia ta pare mai mare decât aceasta. Nu a scos Isus, atunci, o întregă legiune de demoni din îndrăcitul din Gadara? Poate că tu

spui că nu te poți ruga, dar El l-a vindecat și pe unul posedat de un duh de mușenie. Tu te simți împietrit și insensibil, dar El a scos și un demon de surzenie. Tu spui că nu poți să crezi, dar tot așa a experimentat și omul acela cu mâna uscată, și totuși a întins mâna la porunca lui Isus. Tu spui că ești mort în păcat, dar Isus a și înviat oameni. Situația ta nu poate fi atât de rea încât să nu aibă pereche în lumea aceasta și pe care Hristos să n-o fi dovedit-o deja ca rezolvabilă. Amintește-ți, Hristos te poate mântui, căci nu există nicio situație în întreaga lume, nici măcar tradiția nu ne poate prezenta o singură situație, un singur caz, în care Isus să fi eșuat. Dacă m-aș fi putut întâlni cândva, în viața mea, cu un suflet care să se fi predat doar în credința lui Hristos, și care să nu fi primit iertarea; dacă am putea descoperi în Iad un singur suflet care s-a bazat pe sângele prețios și care să nu fi găsit mântuirea, atunci putem să dăm deoparte Evanghelia și să nu mai găsim plăcere în ea. Dar acest lucru nu s-a întâmplat și nici nu va avea loc vreodată, păcătosule, așa încât nu vei ajunge niciodată să fii prima excepție. Dacă vii la Hristos – și a veni la Hristos înseamnă doar să îți pui nădejdea în totalitate în El – nu poți pieri, căci El a spus „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Ar putea El să mintă? Îndrăznești să gândești în felul acesta? Vino, căci El nu te va respinge! Gândește-te pentru o clipă, păcătosule, și acest lucru te poate mângâia: Acela pe care ți-L predic în calitate de Vindecător al sufletului tău este Dumnezeu. Ce poate fi imposibil pentru El? Care este păcatul pe care El să nu îl poată ierta, El, care este Dumnezeu peste toate lucrurile? Dacă nelegiuirile tale ar fi trebuit rezolvate de un înger, atunci ar fi posibil ca ele să depășească puterea lui Gabriel, dar Cel care a venit ca să îi mântuiască pe oameni este Emanuel, Dumnezeu cu noi.

Mai mult, nu te poți îndoi de voia Lui. Ai auzit de El, Cel care este Dumnezeu și S-a făcut Om? El a fost blând precum un copil, iar inima Lui este plină de îndurare și revarsă dragoste din ea.

El n-a fost niciodată dur. Atunci când acea femeie a fost descoperită chiar în actul curviei, a fost adusă la El, și ce anume i-a

spus? „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). Despre El s-a spus că „Omul acesta îi primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei” (Luca 15:2), și El nu s-a schimbat, chiar dacă acum domnește în ceruri. El este la fel de dornic să îi primească pe păcătoși ca și atunci când trăia aici, printre noi.

A fost ispășirea o simplă poveste? A fost inefficientă moartea Fiului cel veșnic al lui Dumnezeu? Trebuie să existe în ea putere suficientă pentru a șterge păcatul. Vino și spală-te, vino și spală-te, tu, care ești ticălos și murdar de păcat; vino și spală-te, și vei putea fi curățit într-o clipă, prin acea credință, atingându-te de sângele Lui!

Isus cere credința, îți cere încrederea; tu ai nevoie de vindecare, iar El a venit ca să vindece astfel de oameni. El te poate vindeca. Ce este de făcut ca să poți fi vindecat, ca toate păcatele tale să fie iertate și să fii mântuit? Tot ceea ce se cere este să-ți părăsești toate faptele. Abandonează meritele tale. Abandonează privirile către ajutorul altora și vino la El. Aruncă-te în brațele Lui.

„O, dar nu pot crede”, spui tu. Nu poți crede! Știi ce faci prin această afirmație? Îl faci pe Dumnezeu mincinos. Dacă unui om i-ai spune, „Nu pot să te cred”, ar fi ca și cum i-ai spune că este un mincinos. Îndrăznești să faci acest lucru cu Hristos? Nu, prietene, te iau de mână și îți spun un alt cuvânt: trebuie să crezi în El. El este Dumnezeu, îndrăznești să te îndoiești de El? El a murit pentru păcătoși. Ai putea să te îndoiești de puterea sângelui Lui? El a promis că îi va mântui pe cei care vin la El. Ești tu gata să Îl insulti prin a te îndoii de Cuvântul Lui? „O, nu”, zici tu, „simt că trebuie să cred, că trebuie să îmi pun nădejdea în El. Dar nu e nevoie ca această încredere a mea să fie cea corectă? Presupun că nu trebuie să fie o încredere obișnuită”. Ah, prietene, o încredere smerită în Isus este un lucru care n-a crescut niciodată pe un teren al firii pământești. Atunci când un suflet sărman vine și își pune nădejdea în Hristos, acela este întotdeauna rodul lucrării Duhului Sfânt. Nu trebuie să îți pui între-

bări sau să te necăjești cu privire la aceasta. „Dar Duhul Sfânt trebuie să fie Cel care să mă determine să cred în El!” Da, dar tu nu îl poți vedea pe Duhul Sfânt. Lucrarea Lui este o taină, un mister. Ceea ce tu ai de făcut este să crezi în Isus. Privește la El, în același timp Dumnezeu și Om aflat în suferință, făcând ispășire și spunându-ți că, dacă îți pui nădejdea în El, vei fi mântuit. Trebuie să crezi în El, nu te poți îndoii de El. De ce ai face asta? Ce a făcut El ca tu să te îndoiești de lucrarea Lui?

Iar dacă îți pui nădejdea în El, nu trebuie să-ți mai pui întrebarea cu privire la sursa acelei credințe. Ea trebuie să fi venit de la Duhul Sfânt, care nu poate fi văzut lucrând, căci El lucrează acolo unde dorește. Tu vezi roada, sau rezultatul lucrării Lui, și este suficient. Crezi că Isus este Hristosul? Dacă da, atunci ești născut din Dumnezeu. Aruncă-te în brațele Lui, și atunci ești mântuit.

Am citit cândva povestea unui om care a fost salvat de la execuție. El fusese condamnat într-un tribunal din Spania dar, fiind cetățean american și născut în Anglia, ambasadorii celor două țări au intervenit și au declarat că autoritățile spaniole nu aveau nicio putere să îl execute. Dar ce-au făcut pentru a salva viața aceluia om? L-au îmbrăcat în steagurile celor două țări și, astfel, i-au sfidat pe cei ce doreau să-l execute: „Trageți un singur glonț, dacă îndrăzniți; căci, dacă veți face acest lucru, veți provoca popoarele reprezentate de aceste steaguri și veți aduce puterile acestor două mari națiuni asupra voastră”. Acel om stătea înaintea plutonului de execuție și, deși un singur glonț i-ar fi putut pune capăt vieții, era atât de bine apărat, ca și cum ar fi fost îmbrăcat în zale duble de oțel. În același fel, Isus Hristos a luat sufletul meu sărman și vinovat în momentul în care am crezut în El, și l-a îmbrăcat în steagul înroșit al jertfei Sale ispășitoare, înaintea lui Dumnezeu, care mă putea distruge. Astfel, orice suflet care este îmbrăcat în ispășirea Lui, dar care ar ajunge să fie condamnat, ar fi o dovadă prin care Dumnezeu și-ar insulta Fiul și ar dezonora jertfa Lui. Dar El nu va face niciodată lucrul acesta, binecuvântat fie Numele Lui!

8.

Obstacole în calea venirii la lumină

Pot exista anumite păcate din viața ta, care se străduiesc să ducă sufletul tău la pieire. Atunci când piciorul unui soldat refuză să se vindece, chirurgul îl examinează cu atenție și îi mișcă fiecare parte. Fiecare os este la locul lui, astfel că nu pare să existe vreo cauză a inflamației, și totuși rana refuză să se vindece. Chirurgul testează și testează din nou, până când bisturiul lui ajunge în contact cu un obiect străin. „Asta este”, spune el, „un glonț a rămas aici, trebuie să-l scoatem, altfel rana nu se va închide niciodată”. Tot așa, cuvântul pe care ți-l spun ar putea să sondeze mai adânc, să descopere un păcat secret în tine și, dacă așa stau lucrurile, el trebuie scos afară, altfel vei muri. Nu poți să te aștepti să ai pace cu Dumnezeu, dar în același timp să te complaci în păcate secrete. Nu poți să te împaci cu El, dar să rămâi tovarăș cu paharul bețivului. Ce, un bețiv în pace cu Dumnezeu? Nu poți spera să te bucuri de pacea cu Dumnezeu, dar în același timp să refuzi să vorbești cu cea rudă, care te-a jignit în urmă cu mulți ani. Ce, să cauți iertarea, când tu însuși nu ești gata să ierți? Poate că există practici îndoielnice în felul în care faci afaceri. Ai putea să sperii că Dumnezeu va accepta un astfel de

hoț? Căci asta ești, un hoț și un mincinos. Îți vinzi mărfurile necinstit, spui că ai 20 de bucăți într-un pachet, pe când tu pui doar 15. Te-ai aștepta ca Dumnezeu să fie Prietenul tău, în timp ce tu rămâi un ticălos? Crezi tu că El va zâmbi la înșelătoriile tale și va umbla cu tine, când tu alegi să mergi pe căi murdare? Poate că tolerezi în tine un duh de aroganță sau o predispoziție către lene. Nu contează ce fel de diavol este în tine, el trebuie dat afară, altfel pacea cu Dumnezeu nu poate pătrunde în sufletul tău. Dar ești tu gata să te lepezi de păcatele tale? Dacă nu, este o pierdere de vreme să îți se predice Hristos, căci El nu este predicat și n-a venit să fie Mântuitor al celor care perseverează în păcat. El a venit să salveze poporul Lui *din* păcatele lor, nu *în* păcatele lor. Iar dacă tu te agăți de vreun păcat care îți este drag, nu te înșela, niciodată nu vei putea să intri pe porțile cerului.

De ce sunt unii care încă n-au găsit lumina? Se poate ca ei să fi căutat pacea cu Dumnezeu doar *din când în când*. Poate că după o predică anume, ai fost trezit, dar când predica s-a încheiat, te-ai întors înapoi la somnul tău, la fel cum se întoarce leneșul pe cealaltă parte în patul lui. După o boală sau după un deces în familie, ai fost tulburat și stârnit cu zel în inima ta. Dar, după trecerea timpului, te-ai întors la starea ta de indiferență, ca mai înainte. Amintește-ți că cel care câștigă cursa nu aleargă din când în când, ci o câștigă doar dacă continuă să alerge până la final. Niciun om nu Îl primește pe Hristos gândindu-se la El doar câteodată, iar între timp să prețuiască deșertăciunea și minciuna în inima lui. Cel care Îl are pe Hristos este cel care trebuie să-L aibă în mod constant, care trebuie să-L aibă acum și care își dedică întreaga inimă lui Hristos, spunând, „Îl voi căuta până Îl voi găsi, iar atunci când Îl voi găsi, nu mă voi mai dezlipi de El”.

Îți amintesc că marele motiv pentru care oamenii nu sunt grabnici să alerge la Hristos este acesta: ei sunt neascultători față de porunca simplă a Evangheliei, „Crede în Domnul Isus, și vei fi

mântuit” (Faptele Apostolilor 16:31). Eu i-aș îndrepta către acest aspect. Nu este nevoie să ne luptăm cu îndoielile și temerile lor. Am putea face asta, dar nu știu dacă suntem chemați să facem așa ceva. Concluzia și realitatea simplă este că Dumnezeu îți așază înainte o cale prin care să poți obține pacea, dar tu nu vrei să o accepți. Dumnezeu spune că vei trăi dacă vei crede în Isus, dar tu nu vrei să crezi în El, și totuși sperii să trăiești! Dumnezeu îți descoperă pe Fiul Lui Cel Preaiubit și îți spune: „Pune-ți credința în El”; ba mai mult, „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său” (1 Ioan 5:10), dar tu îndrăznești să-L faci mincinos pe Dumnezeu. Fiecare minut pe care-l trăiești în necredință, atâta cât îți stă în putință, înseamnă un alt minut în care Îl faci pe Dumnezeu mincinos! Ce atrocitate ca oricare dintre noi să cadă în această nelegiuire! Ce îndrăzneală uititoare ca un păcătos să trăiască într-o astfel de nelegiuire, dar să pretindă că el caută pacea cu Dumnezeu!

Îmi închipui acum că te-aș putea lua de mână și m-aș uita cu insistență în ochii tăi. Mă tem pentru tine, din cauza pericolului că vei putea ajunge cu inima ca de gheață, datorită întristării tale îndelungi și că vei cădea într-un somn fatal. Ai căutat odihna, dar n-ai găsit-o. În ce stare nefericită trebuie să te afli! Acum trăiești fără a fi împăcat cu Dumnezeu. Păcatul tău strigă după pedeapsă, și ești dintre aceia față de care Dumnezeu este mânios în fiecare zi. Poți să suporti să trăiești într-o astfel de stare? Nu este ceva în tine care te îndeamnă să te ridici și să fugi din acest oraș al pierzării, în care vei fi distrus? Ce fericire îți lipsește zi de zi! Dacă te agăți de Hristos prin credință, vei căpăta o bucurie și o pace care depășesc capacitatea ta de înțelegere. Acum stai și te zbați în această groapă mizabilă. Ai trăit în întuneric an după an, pe când soarele strălucea, florile înfloreau și toate lucrurile așteptau ca să te conducă la fericire. O, ce bucurie pierzi rămânând necredincios! De ce aștepti atât de multă vreme în starea ta rea? Ce lucruri bune ai fi putut face între

timp! Ai fi fost condus să privești la Isus cu multe luni în urmă, în loc să stai în întuneric, și ai fi putut să îi conduci pe alții la Hristos, îndreptând ochii lor către acea cruce care ți-ar fi putut aduce pacea.

Ce păcat faci în fiecare zi! Zilnic ești un necredincios, zilnic refuzi puterea lui Hristos și astfel jignești onoarea Lui. Nu te face Duhul lui Dumnezeu să spui în sinea ta, „Mă voi ridica și mă voi duce la Tatăl meu”? O, dacă există un astfel de gând firav în sufletul tău, nu îl stinge, ci ascultă de el, ridică-te și du-te, și fie ca brațele Tatălui tău să te cuprindă, înainte de apusul soarelui. Între timp, dă-mi voie să-ți spun că te afli chiar acum într-un proces care prezintă riscul de a-ți împietri inima! Mai mult ca sigur că astăzi ești într-o stare mai rea decât erai acum un an. Gândește-te cum erai bucuros la acele promisiuni atunci, dar acum ele nu-ți mai aduc nicio mângâiere! Acele amenințări, care te zguduiau în trecut, acum nu te mai alarmează deloc! Poți amâna câtuși de puțin? Ai așteptat să fii mai bun, dar tot ce s-a întâmplat a fost că ai devenit din ce în ce mai rău. Ți-ai spus cândva, „O să vin la Isus într-o perioadă mai convenabilă”, și descoperi că fiecare perioadă care vine este tot mai dificilă și tot mai grea decât cea de dinaintea ei. Atunci te-ai îndoit, dar acum ești victima unor îndoieli din ce în ce mai profunde și mai rele. O, dacă ai putea crede în Acela care este adevărat! O dacă ți-ai pune nădejdea în Acela care merită să fie crezut, căci El nu poate înșela pe nimeni! Mă rog să vină acea zi, poate chiar în acest moment, când vei scutura praful de pe tine, te vei ridica și te vei îmbrăca cu acele frumoase haine, hainele neprihănirii lui Hristos, căci fiecare ceas pe care îl petreci în groapa îndoielilor care-ți distrug sufletul, îți grăbește disperarea și te leagă de pierzare tot mai mult, cu frânghii de fier. Privirea îți devine tot mai încețoșată, mâna tot mai moale, iar otrava din venele tale curge tot mai furios. Iată, ai înaintea crucea Mântuitorului, iar sângele Lui este eficient. Încrede-te în Isus acum, și chiar în această clipă vei intra în pacea cu El. Poarta îndurării stă

larg deschisă înaintea oricărui suflet care se pleacă la sânul Mântuitorului. De ce mai aștepți? Amânarea te va distruge. Soarele apune. Grăbește-te, călătorule, ca să nu fii biruit de noaptea cea veșnică!

Există multe persoane în jurul tău, pe unele chiar le cunoști, care și-au pus nădejdea în Isus și au găsit lumina. Cândva ei suferau de aceleași dezamăgiri ca și tine, dar acum au găsit odihnă pentru sufletele lor. Ei au venit la Isus așa cum erau, iar acum îți pot spune că și-au găsit împlinirea în El. Dacă alții au găsit această pace, tu de ce nu ai găsit-o? Isus este același. Nu este spre avantajul lui Isus să respingă vreun păcătos, nici spre gloria lui Dumnezeu să distrugă un om care Îl caută. Dimpotrivă, este spre onoarea și gloria Lui să îi primească pe aceia care își pun, cu umilință, nădejdea în jertfa Fiului Său cel Preaiubit. Ce anume te reține? Ești chemat, vino! Ești încurajat să vii. Vino! La tribunal, am văzut adesea când un om este chemat să fie martor și, imediat ce este pronunțat numele lui, chiar dacă ar fi la capătul celălalt al sălii de tribunal, el începe să își facă loc în boxa martorilor. Nimeni nu-i spune atunci, „Cine este acest om care își face loc aici?” Sau, dacă ar spune, „Cine ești?”, ar fi suficient ca el să răspundă, „Numele meu a fost pronunțat”. „Dar nu ești bogat, nu ai un inel de aur pe degete!” „Adevărat, dar nu asta este problema, am fost chemat”. „Dar nu ești un om cu reputație, rang sau caracter deosebit!” „Nu contează, am fost chemat. Faceți loc”. Faceți loc, îndoieli și temeri! Faceți loc, diavoli ai iazului infernal! Hristos îl cheamă pe păcătos. Păcătosule, vino, chiar dacă nu ai nimic care să te recomande, pentru că este scris, „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Vino, iar Domnul te va binecuvânta de dragul Numelui Lui.

9.

Căutătorii încurajați: Substitutul

Miezul și esența religiei creștine stă în doctrina substituției, iar eu nu ezit să îmi afirm convingerea că o mare parte a așa-zișilor creștini de fapt nu sunt deloc creștini, căci ei nu înțeleg doctrina fundamentală a crezului creștin. Din nefericire, există predicatori care nu predică sau chiar nu cred acest adevăr cardinal. Ei vorbesc despre sângele lui Isus într-o modalitate ciudată, vorbesc despre moartea lui Hristos într-un stil încețoșat și poetic, dar nu pun punctul pe i și nu arată clar că singura cale a mântuirii este ca Hristos să devină Substitut pentru omul vinovat. Acest lucru mă determină să fiu mult mai clar și mai hotărât în argumentarea acestei învățături. Păcatul este un lucru blestemat. Dumnezeu, datorită sfințeniei Sale, trebuie să-l blesteme. El trebuie să-i pedepsească pe oameni pentru comiterea păcatului. Dar, datorită Domnului Hristos, Fiul glorios al Tatălui veșnic, datorită faptului că El S-a făcut om și a suferit în propria Persoană blestemul care era convenit fiilor oamenilor, printr-o jertfă ispășitoare, Dumnezeu a fost drept în pedepsirea păcatului și totuși a putut să-și arate îndurarea bogată către cei care aveau să creadă în Substitut.

Dar poate că te întrebi cum a putut Isus Hristos să fie făcut blestem? Răspunsul este că El ne-a răscumpărat, făcându-Se blestem pentru noi (Galateni 3:13). Hristos nu a fost blestem în El Însuși. În Persoana Sa, El a fost fără pată, inocent, fără să-I aparțină cătuși de puțin păcatul. În El nu exista păcat. Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). Nu se poate presupune niciodată că ar fi existat orice imperfecțiune sau orice lucru negativ în Persoana sau caracterul lui Hristos. În acest sens, El este fără pată sau zbârcitură, este Mielul imaculat al Paștelui lui Dumnezeu. Hristos nu a fost făcut blestem din vreo necesitate. Nu era nevoie ca El să sufere blestemul. Nimic nu a determinat pedepsirea Lui, decât angajamentul Lui plin de dragoste. Sfințenia Sa intrinsecă L-a ținut departe de păcat și aceeași sfințenie L-a ținut departe de blestem. El a fost făcut păcat pentru noi, nu în contul Lui, nu datorită Lui, ci în totalitate din cauza faptului că El ne-a iubit și a ales singur să Se pună în locul pe care noi trebuia să îl ocupăm. El a fost făcut blestem pentru noi, nu datorită vreunei deficiențe personale sau a vreunei nevoi pe care o avea, ci pentru că El a ales în mod voluntar să fie Capul legământului cu poporul Său, să fie Reprezentantul lor și, în această calitate, să poarte blestemul de care se făceau vinovați cei pentru care El a plătit.

Vreau să fiu foarte clar aici, pentru că au fost folosite expresii foarte puternice de cei care susțin marele adevăr pe care eu vreau să îl predic. Astfel de expresii au subliniat adevărul acesta, dar au spus chiar mai mult decât atât. Martin Luther a prețuit Epistola către Galateni atât de mult, încât a denumit-o „Catherine Von Bora” a lui (acesta era numele soției sale, așa încât a asociat numele ei cu numele celei mai îndrăgite cărți din Scriptură). În cartea lui cu privire la această epistolă, Luther spune clar, dar trebuie să fim siguri că n-a vrut să fie înțeles în sens literal, că „Isus Hristos a fost cel mai mare păcătos care a trăit vreodată; toate păcatele omului au

fost în așa fel puse asupra lui Hristos, încât El a devenit suma tuturor hoților, criminalilor și curvarilor care au existat vreodată, într-o singură persoană”. Ceea ce el a vrut să spună este aceasta: că Dumnezeu L-a tratat pe Hristos ca și cum ar fi fost un mare păcătos, ca și cum i-ar fi însumat în El pe toți păcătoșii din lume, într-o singură persoană. Un astfel de limbaj ne învață acest adevăr foarte simplu. Dar, oricât a fost de convingător Luther în afirmația sa, cumva el a depășit granița, lăsând loc pentru critici, care aproape că au spus că el a blasfemiât împotriva Persoanei binecuvântate a Domnului nostru. Dar Hristos nu a fost niciodată și nici n-ar putea fi vreodată păcătos. În Persoana și caracterul Său, El nu ar putea fi nimic altceva decât Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu, binecuvântat pe vecie și plăcut înaintea ochilor lui Iehova. Așadar, atunci când noi spunem că El a fost făcut blestem, trebuie să subliniem aceste cuvinte: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13), adică a fost tratat ca un blestemat. Apoi trebuie să subliniem restul frazei, *pentru noi*, nu în contul Său în vreun fel, ci în totalitate din dragoste pentru noi, ca să putem fi răscumpărați. El a stat în locul păcătosului și a fost considerat drept păcătos, fiind tratat ca atare și făcut blestem în locul nostru.

Cum a fost făcut Hristos blestem? În primul rând, El a fost făcut blestem pentru că toate păcatele poporului Lui au fost de fapt aruncate asupra Lui. „El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21), și dați-mi voie să citez din Isaia, „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6); și o altă afirmație din același profet, „Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11). Păcatele poporului lui Dumnezeu au fost ridicate de deasupra lor și imputate lui Hristos, fiind privite ca și cum Hristos le-ar fi comis. El a fost privit ca și cum ar fi fost păcătos. A stat în locul păcătosului. Odată cu imputarea păcatului a venit și blestemul acestuia. Legea, privind la păcate pentru a le pedepsi, cu ochiul ei atent, a detectat păcatul așezat asupra lui

Hristos și, întrucât ea trebuie să blesteme păcatul oriunde se găsește, l-a blestemat pentru că l-a găsit așezat asupra Lui. Astfel a fost făcut Hristos blestem.

Acestea sunt cuvinte minunate și îngrozitoare deopotrivă, dar, întrucât sunt scripturale, trebuie să le primim. Întrucât păcatul a fost așezat asupra lui Hristos, blestemul a venit asupra Lui și, drept consecință, Domnul nostru a simțit oroarea de nedescris a sufletului. Cu siguranță aceasta a fost cea întristare care L-a făcut să verse picături mari de sânge, atunci când a văzut și a simțit că Dumnezeu avea să înceapă să-L trateze ca și cum era păcătos. Sufletul cel sfânt al lui Hristos s-a prăbușit în cea mai adâncă agonie, la cel mai mic contact cu păcatul. Atât de curat și de perfect era Domnul nostru, încât nici măcar un gând rău nu l-a trecut, chiar și fugitiv, prin minte, și n-a avut sufletul Lui pătat de niciun strop de răutate. Cu toate acestea, El a stat înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos și, de aceea, groaza l-a cuprins sufletul. Apoi El a fost făcut blestem pentru noi și astfel a suferit toată pedeapsa pe care noi o merităm.

Noi obișnuim adesea să împărțim pedeapsa în două părți, anume pedeapsa constând în pierderea părtășiei și pedeapsa manifestată prin suferințe. Hristos le-a îndurat pe amândouă. Păcătoșii meritau ca să piardă favoarea și prezența lui Dumnezeu și, de aceea, Isus a strigat „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46; Marcu 15:34). Păcătoșii trebuiau să piardă orice fel de mângâiere personală. Dar Hristos a fost lipsit de orice mângâiere și până și ultimul petec de haină a fost rupt de pe El, fiind lăsat, ca și Adam, gol și abandonat. A fost necesar ca sufletul să piardă acel lucru care-l susține, și astfel Hristos a pierdut orice lucru care să-I aducă mângâiere. A privit în jurul Lui, dar nu exista nimeni care să Îl ajute sau să Îi arate milă. Astfel, El a fost nevoit să strige, „Dar eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocară oamenilor și disprețuit de popor” (Psalmul 22:6). În ce privește a doua parte a pedepsei – anume suferința, pedeapsa pentru păcat – Domnul nostru a îndu-

rat acest lucru până la extrem, așa cum ne arată evangheliștii. Adevse ați citit în Biblie despre suferințele Sale trupești. Aveți grijă să nu le subestimați niciodată. A existat o durere fizică îndurată de Mântuitorul nostru, pe care trupul Său nu ar fi îndurat-o niciodată dacă n-ar fi fost susținut și întărit prin unitatea cu dumnezeirea Lui. Cu toate acestea, suferințele sufletului Lui au fost sufletul suferințelor Lui. Sufletul Său a avut de îndurat un chin echivalent cu Iadul. Pedepsa pe care cel rău o merita era aceea a Iadului și, chiar dacă Hristos nu a suferit Iadul, El a avut de trecut printr-o suferință echivalentă acestuia. Ar putea mințile noastre să conceapă ce suferință mare a venit asupra Lui? A fost un chin care nu va putea fi măsurat vreodată, o agonie pe care nu o vom putea înțelege vreodată. Numai lui Dumnezeu I-au fost cunoscute pe deplin întristările Fiului Său. Liturghia greacă vorbește foarte bine despre aceste lucruri, denumindu-le „suferințele Tale necunoscute”, căci ele vor rămâne pe vecie dincolo de imaginația omului.

Consecința este că El ne-a răscumpărat sub blestemul Legii. Aceia pentru care Hristos a murit sunt eliberați pe vecie de blestemul ei. Atunci când Legea vine să blesteme un om care crede în Hristos, el poate răspunde, „Ce am de-a face cu tine, Lege? Tu spui ‚te voi blestema’, dar eu răspund, ‚L-ai blestemat deja pe Hristos în locul meu. Poți să condamni de două ori aceeași încălcare de Lege?’” Astfel, Legea este adusă la tăcere! După ce a primit tot ceea ce a cerut, Legea lui Dumnezeu nu este nedreaptă, încât să ceară mai mult decât atât. Tot ceea ce Dumnezeu poate să ceară de la un păcătos care crede, Hristos a plătit deja, astfel încât nicio voce de pe pământ sau din cer nu mai poate să blesteme un suflet care crede în Mântuitorul. Tu erai dator, dar un Prieten ți-a plătit datoria, așa încât nimic nu mai poate fi spus împotriva ta. Nu contează că nu tu ai plătit, ci contează faptul că datoria a fost plătită, iar tu ai dovada acestei plăți. Acest lucru este suficient pentru orice tribunal. Așadar, orice pedeapsă pe care o datoram a fost purtată de Hristos. Este adevărat că nu eu am purtat-o, nu eu am fost în Iad și nu eu am

suferit mânia deplină a lui Dumnezeu, ci Hristos a suferit acea mânie pentru mine, iar eu sunt la fel de curat ca și cum aș fi plătit toată datoria lui Dumnezeu și ca și cum aș fi suferit mânia Lui. Iată, aici este temelia glorioasă pe care să ne putem odihni! Aici este Stâncă pe care să ne așezăm mângâierea veșnică! Fie ca orice om să primească acest adevăr: Domnul meu a sângerat în afara porților cetății pentru mine, în calitate de Garant al meu, și a plătit pedeapsa mea pe cruce. De aceea, mărețule Dumnezeu, nu mă mai tem de tunetele Tale. Cum ai putea să mă condamni acum? Ți-ai epuizat cupa mâniei; fiecare săgeată a fost deja folosită împotriva Domnului meu, iar eu sunt, în El, clar și curat, scutit și eliberat, ca și cum n-aș fi păcătuțit vreodată.

„El ne-a răscumpărat”, spune textul. Cât de adesea i-am auzit pe anumiți oameni, din școala modernă a teologiei, batjocorind ispășirea, pentru că ei ne încurcă mințile acuzându-ne că o transformăm într-o tranzacție de afaceri. Eu nu ezit să spun că metafora exprimă în mod corect gândirea lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare, căci așa o găsim noi în Scriptură. Răscumpărarea este o plată, adică un preț plătit. În situația de față, cuvântul din textul original este mai mult decât expresiv. El vorbește despre un preț plătit. În suferințele Sale, Isus a făcut ceea ce poate fi descris drept *plata unei răscumpărări*, satisfacerea dreptății de tip *quid pro quo* pentru ceea ce ne era datorat, pentru păcatele noastre. Hristos a suferit ceea ce noi trebuia să suferim. Păcatele noastre au fost transferate Lui. El a stat înaintea lui Dumnezeu ca un păcătos, chiar dacă El Însuși nu era păcătos, ci a fost pedepsit ca un păcătos, murind ca păcătos pe cruce.

Tot ce ai de făcut este să îți pui nădejdea în Hristos, și vei trăi. Oricine, orice sau oriunde ai fi, chiar dacă stai la ușa Iadului, în disperare și pe punctul morții, mesajul care vine la tine este acesta: Dumnezeu L-a făcut pe Hristos să fie o plată pentru păcat (Romani 3:25). El L-a făcut „păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21). Hristos ne-

a eliberat „din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13).

Acela care crede, nu mai are blestemul asupra lui. Poate că ai fost un curvar, blasfemiator, bețiv sau ucigaș. Dar în momentul în care un astfel de om crede, Dumnezeu nu mai vede în el niciunul dintre aceste păcate. Îl vede un om inocent și privește păcatele lui ca fiind puse asupra Răscumpărătorului, motiv pentru care L-a pedepsit pe Isus și L-a crucificat pe acel lemn. Dacă tu crezi în Hristos, chiar dacă ești unul dintre cei mai condamnabili ticăloși care au contaminat vreodată pământul, nu vei mai avea niciun pic de păcat asupra ta după ce ai crezut. Dumnezeu va privi la tine și te va vedea curat. Dumnezeu, în atotștiința Lui, nu va putea detecta nici măcar un păcat în tine, căci păcatul tău a fost pus asupra lui Hristos și aruncat în marea uitării.

Lasă deoparte dependența ta blestemată și idolatră de faptele și meritele tale. Hristos a finalizat lucrarea de mântuire, a încheiat-o cu totul. Nu-ți pune zdrențele în competiție cu haina Sa imaculată. Hristos a purtat blestemul – cum ai putea să îți aduci penitențele demne de milă și lacrimile pline de murdărie ca să se amestece cu izvorul prețios care curge din sângele Lui. Dă la o parte ce este al tău, și vino să iei ce este al lui Hristos. Pune deoparte acum tot ce gândeai că ține de ființa sau faptele tale ca să câștigi acceptarea înaintea lui Dumnezeu. Smerește-te și ia-L pe Hristos să fie pentru tine Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul mântuirii Tale. Dacă faci aceasta, nu doar că vei fi mântuit, ci ești mântuit chiar acum. Odihnește-te, tu, cel obosit, căci păcatele tale sunt iertate. Ridică-te, cel care ești șchiop, șchiop datorită lipsei credinței, căci nelegiuirea ta este acoperită. Ridică-te din morți, tu, cel corupt, ridică-te ca și Lazăr din mormânt, căci Isus te cheamă! Crede, și vei trăi!

10.

Căutarea

Principala mea intenție, în care mi-am pus tot sufletul, este să mă ocup de acei oameni care Îl caută pe Hristos, dar care până acum L-au căutat în van. Convinși de păcat, treziți și alarmați, acești oameni nefericiți așteaptă de multă vreme în afara porților îndurării, tremurând în frig, încercând să intre în camera bucuriei, care îi atrage, dar nu pot să treacă prin porțile care stau deschise înaintea lor. Tremurând, ei refuză să intre pe ușa milei, chiar dacă însăși dragostea infinită strigă către ei, „Veniți, fiți bineveniți; intrați și fiți binecuvântați”. Este un lucru cu totul surprinzător că există persoane în această lume care au la îndemână cea mai bogată consolare, dar care refuză în mod sistematic să și-o însușească. Pare atât de nenatural acest lucru încât, dacă n-am fi fost convinși de realitățile abundente ale acestui fel de cazuri, am gândi că este imposibil ca un suflet ticălos să refuze să fie mângâiat. Refuză cumva boul mîncarea? Sentoarce cumva leul de la carnea lui, sau se scârbește vulturul de cuibul lui? Refuzul consolării este și mai ciudat, pentru că mângâierea cea mai de preț se află la îndemână. Păcatul poate fi iertat, a fost iertat. Hristos a făcut ispășire pentru el. Dumnezeu este dornic să accepte orice păcătos care vine la El mărturisindu-și nelegiuirile și punându-și încrederea în sângele Domnului Isus. Dumnezeu așteaptă să își arate harul; El nu este nici dur și nici crud, ci plin de îndurare. El

Își găsește plăcerea în a-l ierta pe păcătos, și nu Își descoperă nicio dată slava dumnezeirii mai mult decât atunci când îi acceptă pe cei nevrednici, prin neprihănirea lui Isus Hristos. Există atât de multă mângâiere în Cuvântul Lui Dumnezeu, încât a măsura harul revelat este echivalent cu a încerca să măsoare limitele spațiului. Poți să cauți să înțelegi toată dulceața dragostei divine, dar nu vei reuși, căci ea întrece mintea omului. Bunătatea abundentă a lui Dumnezeu arătată în Isus Hristos este ca întinderea vastă a oceanului. Este surprinzător, așadar, să vedem că oamenii refuză să primească ceea ce este oferit cu atâta larghețe.

Se spunea că, în urmă cu câțiva ani, un vapor care naviga de-a lungul coastei nordice a continentului sud-american, a fost observat dând semnale care indicau existența unei probleme la bord. Atunci când a fost abordat de un alt vapor, aceștia au raportat, indicând că „Murim de sete”. Răspunsul pe care l-au primit a fost, „Atunci aruncați gălețile în apă, vă aflați la gurile Amazonului”. Exista atât de multă apă dulce în jurul lor, încât tot ceea ce aveau de făcut era să se alimenteze. Dar ei mureau de sete, pentru că se considerau înconjurați de o mare sărată. Cât de adesea sunt oamenii în ignoranță cu privire la îndurările care le stau la dispoziție! Și cât de trist este că ei pier din lipsă de cunoștință!

Dar dacă, după ce și-au primit informația care avea să le aducă bucurie, totuși ar fi refuzat să se alimenteze cu apa care îi înconjura din belșug, n-ar fi trebuit să ne mire un astfel de gest? Dintr-o dată am concluziona că trebuie să fi fost cuprinși de nebunie cu toții, de la căpitan și până la echipajul lui. Totuși, exact acest tip de nebunie stăpânește în mulți dintre cei care aud Evanghelia. Ei știu că în ea este oferită îndurare pentru păcătoși, că, dacă Duhul Sfânt nu mijlocește, nu intervine, ei vor pieri, nu din ignoranță, ci pentru că, dintr-un motiv sau altul, ca și evreii din vechime, ei se consideră nevrednici de viața veșnică. Astfel, ei se exclud singuri de la Evanghelie, refuzând să fie mângâiați. Acest lucru este și mai izbitor datorită faptului că mângâierea care le este dată este atât de sigură. Dacă ar fi existat

suspiciuni că mângâierile Evangheliei ar fi dezamăgitoare, că ar fi mângâiați doar pentru o vreme, dar în final și-ar distruge sufletele, oamenii ar fi înțelepți să stea departe de o astfel de cupă cu otravă. Dar mulți și-au găsit împlinirea în acest râu dătător de viață, niciunul nu a fost rănit, ci toți care au băut au fost veșnic binecuvântați.

De ce ezită atunci sufletul însetat, în timp ce râul, limpede precum cristalul, curge la picioarele lui? Mai mult, mângâierea Evangheliei este cu totul adaptată pentru cel slab, cel păcătos și cel zdrobit în inimă, adaptată pentru cei care sunt zdrobiți de nevoia lor după îndurare, și chiar pentru cei care sunt cel mai puțin conștienți de nevoia lor. Evanghelia are în mâinile ei un balsam potrivit pentru starea cea mai groaznică a unui păcătos, atunci când el nu are nimic bun în propria persoană și nimic care să-i stea drept temelie a speranței. Nu declară Evanghelia că Hristos a murit pentru cei nelegiuți? Nu este un lucru vrednic de crezare și demn de a fi primit că Isus Hristos a venit în lume ca să îi mântuiască pe păcătoși, dintre care, spunea apostolul, „cel dintâi sunt eu”? (1 Timotei 1:15). Nu este Evanghelia trimisă pentru cei morți în păcat? Nu citim noi cuvintele acestea în Cuvântul Lui Dumnezeu: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)” (Efeseni 2:4-5)? Nu sunt invitațiile Evangheliei, atâta cât putem noi judeca, cele mai blânde, mai tandre și mai atractive invitații care pot fi adresate situației cea mai urgentă în care se poate găsi un păcătos? „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cei ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55:1). „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:7). Nu există modalități mai bune în care să fie prezentată o invitație decât acestea, căci cel rău este invitat să vină, iar celui nelegiuit i se poruncește să se întoarcă la Dumnezeu. Invitația este adresată celor goi, celor păcătoși. Harul îi caută pe cei ticăloși,

lipsiți de merite, vinovați, neajutorați. El nu caută altfel de oameni. Noi suntem chemați să credem în îndurarea infinită a lui Dumnezeu, în Isus Hristos, și astfel să primim mângâiere, nu datorită faptului că suntem buni, ci pentru că Domnul este plin de har. Este ciudat că, acolo unde mângâierea este atât de bogată, unde consolarea este atât de sigură, unde balsamul este atât de potrivit, mii de suflete să refuze aceste mari binecuvântări.

Această realitate devine și mai remarcabilă pentru că aceste persoane au mare nevoie de mângâiere și, din ceea ce ele spun, și cred că și din ceea ce ele simt, ai putea să conștientizezi că mângâierea este lucrul după care tânjesc, ca un om care se îneacă și caută o frânghie de care să se agațe. Iată, ele cu greu pot să își aștearnă capul pe pernă, din cauza temerilor. Ziua, fețele lor trădează întristarea care, ca o mare tumultoasă, rage în interiorul lor. Cu greu pot să rostească o propoziție cu veselie. Își fac familia mizeră, căci infecția întristării lor se transmite și altora. Te-ai gândi că, în clipa în care aud cuvântul *speranță* șoptit în urechile lor, ar sări în sus, alergând dintr-o dată către ea cu bucurie. Dar lucrurile nu stau așa. Ai putea să zugrăvești Evanghelia în orice formă ai dori, și totuși aceste suflete sărmene, care sunt demne de milă, mă tem că refuză să fie mângâiate. Chiar dacă pui hrană înaintea lor, sufletul lor se scârbește de orice fel de mâncare și se alipește tot mai mult de porțile morții. Fără îndoială, poți să pui sunete cerești în gurile lor, că ei nu vor primi hrana spirituală. Se vor chinui în foamete, în loc să primească ceea ce dragostea divină le oferă.

Când porumbelul a fost lăsat liber, și-a amintit de arcă și a fugit în mâna lui Noe, dar acești oameni sunt atât de trudiți, cunosc unde se află arca, dar nu vor fugi, nu vor alerga la ea. Când un israelit era ucis din greșeală, ucigașul lui știa unde este cetatea de scăpare și, temându-se de răzbunătorul sângelui, alerga pentru a se adăposti în siguranță. Acești păcătoși cunosc unde se află scăparea, iar noi punem duminică de duminică pe calea lor semne care să le arate direcția pe care să meargă, dar ei nu vin să găsească mântuirea. Cei rățăciți tot

umblă pe străzi pentru a-și găsi refugiu de noapte și pentru a cere un loc de adăpost. Se învârt ca niște vrăbii, adăpostindu-se sub o clădire sau alta în zilele ploioase. Ei tânjesc continuu după un loc de adăpost și după o felie de pâine uscată. Cu toate acestea, mulțimi de suflete sărmame, ticăloase, stau departe, chiar dacă ușile casei îndurării sunt deschise larg și invitația este scrisă cu litere mari: „Oricine dorește, să intre aici”.

În cazul multor păcătoși, refuzul lor de a fi mângâiați izvorăște din boli fizice și mentale. Degeaba insiști cu argumente scripturale în fața celor care se află în nevoia cea mai urgentă de medicamente vindicătoare sau de o dietă sănătoasă. Există o legătură atât de apropiată între sfera de acțiune a doctorului și cea divină, spirituală, încât ei adesea aleargă după amăgirea unei vieți muritoare. Sunt convins că există multe cazuri în care prezența pastorului este de puțin folos până când medicul nu se achită mai întâi, cu înțelepciune, de partea lui.

În anumiți oameni, refuzul monstruos este sugerat de mândria respingerii planului mântuirii. Ei vor să fie mângâiați, dar n-ar trebui să facă și ei ceva ca să câștige viața veșnică? N-ar trebui să contribuie și ei câtuși de puțin, cu un simțământ sau o emoție? N-ar trebui să se pregătească pentru Hristos? Cum poate să fie mântuirea cu totul gratuită? Cum pot să vină și să fie primiți în casa îndurării ca niște cerșetori? E suficient să vină doar cu strigătul, „Doamne, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18:13)? Trebuie să vină la aceasta – să fie dezbrăcați, să arunce orice zdreanță a neprihăririi proprii, neprihănirea din gândire ca și neprihănirea din fapte? Trebuie să mărturisească ei că le este capul complet bolnav, inima leșinată și să se proștearnă înaintea lui Isus ca niște oameni complet falși și ruinați, să primească astfel totul din mâna Mântuitorului crucificat? „Atunci”, spun carnea și sângele, „nu vom veni în astfel de condiții”. Steagul eului este ridicat ca un purtător uriaș de stindard. Ei îl flutură cu mult înainte ca bătălia să fie încheiată. Dar ce nebunie! De dragul complacerii într-o demnitate nebună, ei nu vor să fie mângâiați. Jos cu tine și cu demnitatea

ta! Te implor, pleacă-te acum înaintea picioarelor lui Isus, și sărută piciorul care a fost străpuns pentru păcatele tale!

În alții nu este mândria, ci o hotărâre nesfântă de a păstra anumite păcate favorite. În majoritatea cazurilor, când predicatorul creștin încearcă să vindece o rană care a sângerat pentru multă vreme, el pătrunde tot mai adânc cu cuțitul, întrebându-se de ce nu se vindecă acea rană. Se pare că toate circumstanțele ar trebui să conducă la vindecarea răni. Nu-și poate imagina de ce ea continuă să sângereze dar, în final, găsește secretul: „Iată aici, am găsit problema. Am găsit cauza. Există o substanță străină care agită și agravează continuu rana. Ea nu se poate vindeca atâta vreme cât acest păcat este lăsat înăuntru”. În anumite cazuri, am descoperit că persoana se complăcea încă într-un viciu ținut în taină, sau păstra prietenia cu cei păgâni, ori era lipsită de respect față de părinți, lipsită de iertare, leneșă, sau practica un păcat hidos, o beție ținută în taină. Într-un astfel de caz, dacă omul se și hotărăște, spunând, „Nu mă voi lăsa de acest păcat”, nu trebuie să ne mire că nici nu are parte de mângâiere. N-ar fi un lucru îngrozitor, de altfel, dacă ar avea? Când un om poartă în sufletul lui o substanță corozivă, dacă rana lui este acoperită în exterior, boala din interior va ieși inevitabil la suprafață, și se va dovedi a fi mortală. Mărturisește-I lui Isus toate păcatele tale, care îți va ierta toată nebulonia și te va primi, astfel încât să nu mai refuzi să fii mângâiat.

Unii refuză să fie mângâiați datorită unei hotărâri încăpățanate de a nu se lăsa mângâiați decât în modalitatea pe care și-o doresc. Ei au citit despre viața vreunui om care a fost mântuit într-un anume fel. „Acum”, spun ei, „dacă voi simți ce a simțit acel om, atunci voi concluziona că sunt mântuit”. Mulți au citit experiența lui John Bunyan (din cartea *Grace Abounding to the Chief of Sinners - Har Bogat pentru Cel Mai Mare Păcătos*), și au spus pentru ei înșiși, „trebuie să am parte de experiența lui John Bunyan, altfel nu voi crede”. Altul a spus, „trebuie să merg pe calea lui John Newton (comerciant notoriu de sclavi, 1725-1807) - trebuie să pășesc exact pe urmele pașilor lui, altfel nu pot crede în Isus Hristos”. Dar ce motiv ai pentru a te aștepta

ca Dumnezeu să răspundă la planul tău egoist, și ce justificare ai pentru a prescrie Marelui Medic metoda prin care să te vindece? Dacă El mă duce în cer, Îl voi binecuvânta, chiar dacă mă poate duce acolo prin înseși porțile Iadului. Dacă sunt făcut să-L văd pe Rege în frumusețea Lui, în ținutul de sus, nu-mi voi tulbura inima cu privire la metoda sau experiența prin care El mă va trece. Vino, lasă deoparte această pretenție nebunească, și spune, „Doamne, ai îndurare față de mine, fă-mă capabil să-mi pun încrederea în Fiul Tău Cel Preaiubit, și să abandonez fanteziile și planurile mele ciudate”.

Mă tem că în mulți oameni există un alt motiv pentru a refuza să fie mângâiați, și anume o necredință dezonorantă în dragostea și bunătatea lui Dumnezeu. Ei nu cred că Dumnezeu este plin de har. Ei gândesc că El este un tiran sau, dacă nu chiar așa, Îl consideră atât de dur, încât un păcătos are nevoie să pledeze și să Îl imploare multă vreme înainte ca inima Lui să fie atinsă. O, dar voi nu-L cunoașteți pe Dumnezeul meu! Ce este El? Dumnezeu este dragoste. Vă spun că El nu trebuie să Se lase convins ca să aibă îndurare, mai mult decât are nevoie soarele să fie convins să fie strălucitor, sau ca un izvor să își verse apa. Stă în însăși natura lui Dumnezeu să fie plin de har. El nu este niciodată mai dumnezeiesc decât atunci când Își revarsă îndurarea. Judecata este lucrarea Lui tainică, este lucrarea mâinii Lui stângi, dar îndurarea, ultima dintre atributele Sale descoperite omului este ca și Beniamin al Său, copilul dreptei Sale, căci El Își găsește încântarea în a-Și folosi și a-Și pune la lucru mila. Nu este scris că „Îi place îndurarea”? (Mica 7:18) Vai! Vai! Cât de grav este ca Dumnezeu să fie batjocorit de cei cărora El le vorbește cu atâta dragoste. Este oare imposibil să-L credeți, când El declară cu jurământ: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11) El pare chiar că cerșește de la creaturile Sale și că le imploră să vină la El. El tânjește să le dea mântuirea atunci când

strigă către oameni, „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău, și nu voi veni să prăpădesc” (Osea 11:8-9). Te implor, nu fi necredincios, ci crede Cuvântul și jurământul lui Dumnezeu, și acceptă mângâierea pe care El ți-o oferă fără plată, prin Cuvântul Evangheliei Sale!

Unii, totuși, au refuzat atât de multă vreme îndurarea, încât au ajuns să se obișnuiască cu disperarea. Dar ea este un obicei periculos, căci tremură pe însăși buza prăpastiei Iadului. Cu fiecare moment în care omul se complăce în disperare, el crește în a se obișnui cu ea. Este ca un ger într-o zonă rece, care îl face pe călător să tremure pentru o vreme, până când nu mai simte nimic și adoarme, dar adoarme pe vecie. Unii au disperat și au disperat atât de mult, până când nu au mai avut motiv să dispere și disperarea i-a dus în Iad. Disperarea a împietrit inimile unor oameni până acolo încât ei au fost gata să comită păcate pe care nădejdea le-ar fi făcut imposibile. Luați aminte să nu hrăniți disperarea. Cum ajunge să pătrundă în inimile voastre prin necredință? O, scuturați-o, dacă este posibil! Strigați după Duhul cel Sfânt, Mângâietorul, să fiți eliberați din această capcană a celui rău. Atenție, căci a te îndoi de Dumnezeu este o capcană întinsă de Satana, și binecuvântat este cel care scapă din mâinile ei. A crede în Dumnezeu întărește sufletul și dă creștere în sfințenie și fericire, dar neîncrederea, suspiciunea și temerile, nu fac altceva decât să împietrească inima și ne fac mult mai nepregătiți să venim la Dumnezeu. Atenție la disperare și fie ca, dacă ai căzut pradă vreunui obicei rău, să fii smuls din el ca o mlădiță din focul care arde și eliberat de Domnul, care desface legăturile prizonierilor.

11.

Cum a căutat și a găsit Luther

După sute de ani, vocea lui Martin Luther încă răsună în urechile oamenilor și trezește în noi impulsuri ale inimii, care bat ca o toabă, în sunetul unei muzici grave: el trăiește în memoria noastră, pentru că a fost un om al credinței.

Aș vrea să ilustrez aceasta prin a descrie anumite întâmplări din viața lui. Lumina Evangheliei a strălucit încetul cu încetul în viața reformatorului. Se afla în mănăstire când, deschizând o Biblie veche, care stătea uitată și legată de un stâlp, i-au rămas ochii pironiți la acest pasaj: „Cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Habacuc 2:4). Această propoziție cerească l-a izbit, dar aproape că nu i-a înțeles sensul. Cu toate acestea, el nu-și putea găsi pacea în credința lui religioasă și în obiceiurile mănăstirești. Necunoscând o cale mai bună, el a perseverat în atât de multă penitență și în atât de multă lepădare de sine arzătoare, încât uneori cădea în leșin datorită epuizării. Aproape că își dusesese ființa în pragul morții. Trebuia să facă o călătorie la Roma, căci la Roma există o biserică deschisă în fiecare zi, și poți fi sigur că vei câștiga iertarea păcatelor și toate felurile de benedicții în acele locuri sfinte, gândea el. Luther se visa intrând pe

porțile unei cetăți a sfințeniei dar, ajungând în Roma, a descoperit că era o peșteră de ipocriți și un loc al nelegiurii. Spre groaza lui, i-a auzit pe unii oameni spunând că, dacă există un Iad undeva, Roma trebuie să fi fost construită pe vârful acestuia, căci lucrurile de acolo păreau să fie din acea lume. Dar el credea încă în Papă și a continuat cu penitențele sale, căutând odihna sufletului, deși în zadar.

Într-o zi, pe când urca pe genunchi *Scala Santa*, un șir de trepte exterioare, așezate pe un deal, care încă există în Roma, a rămas uimit văzând, de la baza scării, cum sărmane creaturi urcau și coborau pe genunchi, având credința că se aflau pe însăși scara pe care Domnul nostru ar fi coborât atunci când a părăsit casa lui Pilat. Se spune chiar că anumite trepte sunt marcate de lacrimi de sânge, pe care acești sărmani le sărutau cu mare devoțiune. Ei bine, Luther s-a cățărat și el pe aceste trepte într-o zi, când același pasaj peste care dăduse în mănăstire, i-a sunat din nou ca un tunet în urechi, „Cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Habacuc 2:4). În clipa aceea s-a ridicat din proșternerea sa și a coborât treptele, pe care nu le-a mai călcat niciodată de atunci. În acel moment, Domnul i-a adus o eliberare deplină de superstiții, și a văzut că el trebuia să trăiască nu prin preoți, nici prin scheme preoțești, nici prin penitențe, nici prin orice altceva ar fi putut face el, ca om, ci trebuia să trăiască prin credință.

Imediat ce el a crezut acest lucru, a și început să trăiască, dar și în sensul de a fi activ. Tetzl era în acea vreme în călătorie peste tot în Germania, vânzând iertarea păcatelor pentru diverse sume de bani. Indiferent care ar fi fost păcatul, atunci când banii atingeau fundul cutiei, păcatele tale erau considerate iertate. Luther a auzit acestea, a fost indignat și a exclamat, „Voi face o gaură în cutia lui”, lucru pe care l-a și făcut, ca și în alte cutii în care se strângeau banii de către catolici. Pironirea celor 95 de teze pe ușa bisericii a fost cu siguranță o modalitate prin care a redus la tăcere muzica indulgențelor. Luther a proclamat iertarea păcatelor prin credința în Hristos,

fără bani și fără plată și, astfel, indulgențele papale au ajuns în curând de râsul oamenilor. Luther a trăit prin credința lui și, de aceea, cel care altfel ar fi putut rămâne tăcut, a denunțat eroarea cu furia unui leu care se repede asupra prăzii sale. Credința care era în el l-a umplut de o viață intensă și l-a determinat să se arunce în război cu vrăjmașul.

După o vreme, ei l-au chemat la Augsburg și, deși prietenii l-au sfătuit să nu meargă acolo, el s-a dus. I-au cerut să răspundă acuzațiilor de erezie la Dieta de la Worms (1521) și, chiar dacă toți ceilalți l-au implorat să stea deoparte, căci risca să fie ars pe rug, el a simțit că este nevoie ca mărturia sa să fie auzită. De aceea, s-a suit în căruța lui și a mers din sat în sat și din oraș în oraș, predicând și văzând cum oamenii veneau să strângă mâna omului care se ridicase să stea în picioare pentru Hristos și pentru Evanghelie, cu riscul vieții sale. Vă amintiți cum a stat înaintea acelei adunări de preoți și, chiar dacă știa, atât cât ținea de puterea omenească, că apărarea sa avea să-l coste viața, căci putea să fie aruncat în flăcări precum Jan Hus, totuși a stat în picioare, pentru Domnul și Dumnezeuul lui. În acea zi, în Dieta germană, Luther a făcut o lucrare pentru care mii și mii de oameni i-au binecuvântat numele și pentru care au binecuvântat și mai mult Numele Domnului, Dumnezeuului lui.

Pentru a-l ține pentru o vreme departe de mâna răufăcătorilor catolici, un prieten prudent l-a luat prizonier și l-a ținut departe de bătălie, în castelul din Wartburg. Aici a putut să respire un pic, să se odihnească, să studieze, să traducă, să compună muzică și să se pregătească pentru luptele viitoare, care aveau să fie și mai aprige. El a făcut tot ceea ce putea să facă un om, în condițiile sale, dar cel drept va trăi prin credința sa, iar Luther nu putea fi îngropat de viu cu ușurință, pentru că el trebuia să-și facă lucrarea vieții.

În curând, el a trimis scrisori către prietenii lui, spunându-le că avea să fie în curând alături de ei, după care și-a făcut apariția la Wittenberg. Prințul acela a dorit să-l țină retras mai multă vreme,

iar când Electorul s-a temut că nu-l mai putea proteja, Luther i-a scris: „Mă aflu sub o protecție mai înaltă decât a ta. Ba chiar susțin că mai degrabă eu te voi proteja. Cel care are cea mai puternică credință este cel mai bun protector”. Luther învățase să fie independent de toți oamenii, căci el s-a predat în mâna Dumnezeului său. Toată lumea se afla împotriva lui, dar el a trăit fericit. Atunci când Papa l-a excomunicat, el a ars decretul papal. Dacă împăratul l-a amenințat, el s-a bucurat, pentru că și-a amintit Cuvântul Domnului: „Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei” (Psalmul 2:2, 4). Când i s-a spus, „Unde vei găsi adăpost, dacă Electorul nu te protejează?”, el a răspuns, „sub acoperișul larg al lui Dumnezeu”.

Luther nu putea sta liniștit. El trebuia să vorbească, să scrie și să tune, și cu ce putere a vorbit el! El se simțea dezgustat de îndoielile cu privire la Dumnezeu și Scriptură. Melancthon spunea că Luther nu era dogmatic. Mai degrabă aș diferi de Melancthon aici, și aș spune că Luther a fost șeful dogmaticilor. El spunea despre Melancthon că este „un molatec”, și mă întreb ce ne-am fi făcut dacă Luther ar fi fost un Melancthon și ar fi fost la fel de molatec. Timpurile cereau un lider ferm, iar credința l-a făcut pe Luther să fie astfel pentru acea vreme, în ciuda multelor sale infirmități și întristări. El fost un titan, un gigant, un om de un calibru mental splendid și de un fizic puternic. Și totuși, esența vieții și a forței acestui om a stat în credința lui. El a fost un om care a suferit mult în mintea și în trupul lui, și toate acestea ar fi putut să se manifeste prin slăbiciuni, dar acea slăbiciune n-a fost văzută în exterior, căci atunci când el a crezut, era la fel de sigur de credința lui precum era de existența sa și, de aceea, fost un om puternic. Dacă fiecare înger din cer ar fi trecut pe dinaintea lui și fiecare l-ar fi asigurat de adevărul lui Dumnezeu, el nu le-ar fi mulțumit acestora pentru mărturia lor, pentru că el credea că Dumnezeu Și-a lăsat o mărturie fără a avea

nevoie de îngeri sau de oameni: el credea Cuvântul mărturiei divine ca fiind mai sigur decât orice i-ar fi putut spune chiar și serafimii.

Acest om a fost forțat să trăiască prin credința lui, căci a fost un om cu un suflet tumultuos și doar credința putea să-i dea pace. Luptele strașnice în care a fost implicat puteau să-i aducă depresii groaznice ale sufletului, dar atunci el apela la credința în Dumnezeu. Dacă vei citi despre viața spirituală a lui, vei descoperi că lucrarea lui a fost dificilă uneori, și i-a fost greu să-și țină sufletul treaz. Fiind un om cu patimi și cu imperfecțiuni ca și noi, uneori era deznădăjduit și disperat precum cel mai slab dintre noi. Durerea amenința adesea să izbucnească în inima sa puternică. Dar atât el, cât și Calvin, au suspinat frecvent după odihna cerească, căci ei nu găseau plăcere în luptele în care trăiau, ci ar fi preferat mai degrabă să trăiască în pace și să hrănească turma Domnului de pe pământ, apoi să meargă în odihna veșnică. Acești oameni au locuit cu Dumnezeu în rugăciunea credincioasă, în curajul sfânt, altfel n-ar fi putut trăi.

Credința lui Luther s-a agățat de crucea Domnului nostru și nu putea fi dezlipită de ea. El a crezut în iertarea păcatelor și nu putea să își permită să se îndoiască de acest lucru. El și-a pus ancora în Sfânta Scriptură și a respins toate invențiile preoților și toate tradițiile înaintașilor catolici. El a fost asigurat de adevărul Evangheliei și nu s-a îndoit niciodată că adevărul va prevala, chiar dacă pământul și Iadul i s-ar fi împotrivit. Atunci când era pe punctul morții, vrăjmașul cel vechi l-a asaltat din nou cu îndârjire, dar când a fost întrebat dacă avea aceeași credință, răspunsul lui afirmativ a răsunat la fel de puternic. Nici nu trebuiau să îl întrebe, ci ar fi trebuit să fie siguri de asta. Adevărul proclamat de Luther continuă să fie predicat și astăzi, și va fi predicat până când Însuși Domnul va veni. Atunci, cetatea cea sfântă nu va mai avea nevoie de lumină, nici de soare, pentru că Domnul Însuși va lumina pe poporul Său. Dar, până atunci, trebuie să strălucim cu lumina Evangheliei până la capătul pământului.

12.

Mântuiți prin credință

Calea mântuirii a fost întotdeauna aceeași. Niciun om nu a fost mântuit prin fapte bune. Modalitatea prin care cei neprihăniți au trăit a fost întotdeauna calea credinței. Nu a existat niciodată nici cea mai mică deviere de la acest adevăr. El este bine înrădăcinat, întotdeauna același, așa cum este Dumnezeu, Cel care l-a rostit. Evanghelia este și trebuie să rămână aceeași în orice vreme și în orice loc. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8). Atunci când citim despre Evanghelie, întotdeauna ni se spune că este una singură, niciodată că ar fi două sau mai multe. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Hristos nu va trece.

Este întotdeauna demn de observat faptul că, deși acest adevăr este atât de vechi, el continuă să fie neschimbat și posedă atâta vitalitate. Ceea ce a produs Reforma a fost această singură frază, „Cel drept va trăi prin credință”. Din această singură propoziție, ca și cum s-ar deschide una dintre pecețile apocaliptice, au izvorât toate trâmbițele Evangheliei și toate cântecele creștine, care au răsunat în toată lumea ca vuietul unor ape mari. Această singură sămânță, uitată și ascunsă în vremurile întunecate din Evul Mediu, a fost scoasă la iveală, semănată în inima omului și făcută să crească, prin Duhul lui Dumnezeu, așa încât a produs rezultate mărețe. Cea mai mărunță parte a adevărului, semănată oriunde, va trăi! Anumite

plante sunt atât de pline de viață, încât dacă ai lua un fragment dintr-o frunză și ai pune-o pe sol, acea frunză ar prinde rădăcină și ar crește. Este cu totul imposibil ca o astfel de plantă să ajungă să piară. La fel este și cu adevărul lui Dumnezeu – este viu și incoruptibil și, de aceea, nimeni nu-l poate distruge. Atâta vreme cât rămâne o singură Biblie în lume, religia harului fără plată va trăi. Fără îndoială, dacă oamenii ar putea să ardă toate Scripturile care sunt tipărite, atâta vreme cât rămâne un singur copil care-și va aminti un singur pasaj al Cuvântului, adevărul va răsări și se va ridica iarăși. Chiar și în cenușa adevărului, focul este încă viu și, acolo unde suflarea Domnului vine peste el, flacăra va izbucni glorioasă.

În Vechiul Testament, ni se spune că Avraam „a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:6). Acesta este planul universal al justificării. Credința se agață de neprihănirea lui Dumnezeu, acceptând planurile Lui pentru justificarea păcătoșilor, prin jertfa lui Isus Hristos și, astfel, îl face pe păcătos neprihănit. Credința acceptă și primește pentru sine întregul sistem al neprihănitului divin, care este manifestat în Persoana și lucrarea Domnului Isus. Credința se bucură să Îl vadă venind în lume, în natura noastră omenească, și ascultând de Lege în fiecare aspect al ei, chiar dacă El nu era sub Lege până când a ales în mod voluntar să se pună sub ea, acționând în locul nostru. Credința este bucuroasă apoi când Îl vede pe Domnul, care a venit sub Lege, dându-Se ca jertfă, ca ispășire perfectă și făcând o adeverire completă a dreptății divine, prin suferința și moartea Sa.

Credința se agață de Persoana, viața și moartea Domnului Isus ca fiind singura sa nădejde, și de neprihănirea lui Hristos. Ea strigă, „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Omul care crede în metoda lui Dumnezeu de a-l face neprihănit, prin neprihănirea lui Hristos, și Îl primește pe Hristos, bizuindu-se pe El, este un om conside-

rat neprihănit. Acela care face din viața și moartea ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu singura sa confidență și garanție, este justificat înaintea lui Dumnezeu și scris de Însuși Domnul printre cei neprihăniți. Credința lui este pusă în contul său, fiind socotită neprihănire, întrucât credința se agață de neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos Isus. „Oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise” (Faptele Apostolilor 13:39). Aceasta este mărturia Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu, și cine poate să o nege?

Dar credinciosul este socotit neprihănit și într-un alt sens, pe care lumea exterioară îl apreciază mai mult, chiar dacă nu este cu nimic mai valoros decât cel anterior. Omul care crede în Dumnezeu devine, prin acea credință, orice este considerat drept, bun și adevărat. Credința lui în Dumnezeu îi corectează gândirea și îl face un om neprihănit. În judecată, în dorințe, în aspirații, în inimă, el este un om neprihănit. Păcatul i-a fost iertat fără plată iar acum, în ceasul ispitirii, strigătul lui este acesta: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9). El crede în sângele curs la cruce, pe care Dumnezeu Fiul l-a lăsat să curgă spre spălarea de păcate și, fiind curățat în acel sânge, el nu poate să aleagă în mod intenționat să se pângărească iarăși.

Dragostea lui Hristos îl constrânge să umble după orice lucru care este adevărat, drept, bun, iubitor și onorabil înaintea lui Dumnezeu. Odată ce a primit prin credință privilegiul înfierii, el se străduiește să trăiască demn de un copil al lui Dumnezeu. După ce a obținut, prin credință, o nouă viață, el umblă în această viață nouă. Principiile de viață nemuritoare îi interzic copilului lui Dumnezeu să păcătuiască. Dacă vreun om trăiește în păcat și iubește acest lucru, el nu are credința aleșilor lui Dumnezeu, căci adevărata credință îi curăță sufletul, îl purifică. Credința care este lucretă în noi prin Duhul Sfânt este cel mai mare ucigaș de păcate de sub cer. Prin harul lui Dumnezeu, ea afectează esența inimii, schimbă dorințele și înclinațiile și îl face pe om o făptură nouă în Hristos Isus. Dacă

există pe pământ oameni care pot să fie denumiți cu adevărat neprihăniți, atunci ei sunt cei făcuți astfel prin credința în Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Fără îndoială, niciun alt om nu poate fi neprihănit, cu excepția acelorora cărora Dumnezeu cel sfânt le dă acest drept și acest titlu, iar acești oameni trăiesc prin credință. Credința își pune nădejdea în Dumnezeu și, de aceea, Îl iubește, Îl ascultă și crește tot mai mult în asemănare cu El. Credința reprezintă rădăcina sfințeniei, izvorul neprihănirii și viața celui drept.

Dumnezeu este atât de adevărat, încât orice îndoială cu privire la El reprezintă o nedreptate. Acela care face o astfel de nedreptate Domnului nu poate fi un om neprihănit. Un om drept trebuie mai întâi să fie drept cu Cel mai mare dintre toate ființele. Ar fi o nebunie să fie drept doar cu creaturile asemănătoare lui, pentru că astfel ar face o nedreptate voită lui Dumnezeu. În fapt, el ar fi nevrednic până și de numele de creștin. Credința este ceea ce Domnul merită pe drept să primească de la creaturile Sale: este datoria noastră să Îl credem în ceea ce spune, și mai ales în ce privește Evanghelia. Atunci când dragostea măreață a lui Dumnezeu manifestată în Hristos Isus este exprimată clar, ea va fi crezută de cel curat în inimă. Atunci când este înțeleasă măreața dragoste a lui Hristos, manifestată prin moartea Sa pentru noi, ea trebuie crezută de orice minte onestă. A te îndoii de mărturia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Lui înseamnă a face cea mai mare nedreptate dragostei Sale infinite. Acela care nu crede, a respins mărturia lui Dumnezeu cu privire la darul de nedescris și a respins ceea ce merită recunoștință și adorare din partea omului, întrucât doar acesta poate satisface dreptatea lui Dumnezeu și poate da pace conștiinței omului. Un om cu adevărat neprihănit, pentru a fi astfel, trebuie să creadă în Dumnezeu și în tot ceea ce Dumnezeu a revelat.

Unii oameni visează că acest aspect al dreptății afectează doar viața exterioară, și nu are de-a face cu credințele omului. Eu spun

că aceasta este o greșeală: neprihănirea privește în primul rând interiorul unui om, zona centrală a ființei sale. Oamenii cu adevărat neprihăniți doresc să fie curățați în partea interioară, tainică, în zonele ascunse, unde vor să fie făcuți părtași înțelepciunii. Auzim continuu susținându-se faptul că înțelepciunea și credința constituie zone care sunt exceptate de la jurisdicția lui Dumnezeu. Dar este adevărat oare că pot să cred ce doresc eu, fără să fiu făcut răspunzător înaintea lui Dumnezeu cu privire la credința mea? Nici măcar o singură parte a ființei omenești nu este dincolo de câmpul de aplicare al jurisdicției divine. Întreaga noastră ființă, ca oameni, se află sub suveranitatea Aceluia care ne-a creat, și suntem obligați să credem în mod corect, la fel cum suntem obligați să acționăm corect. În fapt, acțiunile noastre și gândurile noastre sunt atât de întrețesute și conectate, încât este imposibil să le separăm. A spune că neprihănirea din viața exterioară este suficientă înseamnă, în esență, a susține ceva contrar întregii învățăături a Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt la fel de obligat să slujesc lui Dumnezeu cu mintea mea, după cum sunt și cu inima mea. Sunt la fel de obligat să cred ceea ce Dumnezeu revelează, după cum sunt obligat să fac ceea ce Dumnezeu poruncește.

„În ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: ‚Cel neprihănit va trăi prin credință’” (Romani 1:17). Această propoziție înfrumusețează poarta strâmtă care stă la începutul drumului – a căii înguste care duce la viața veșnică. Printr-o singură propoziție, se pune capăt oricăror pretenții de neprihănire din afara acestui singur mod. Nici cei mai buni oameni din lume nu pot trăi decât prin credință. Nu există nicio altă cale de a deveni drepti înaintea lui Dumnezeu. Nu putem trăi în neprihănire prin noi înșine. Dacă vrem să ne punem credința în meritele, faptele, ori în orice altceva care provine din noi, înseamnă că nu am cunoscut viața din Dumnezeu, conform cu învățăturile Sfintei Scripturi. Trebuie să abandonezi orice încredere în absolut orice lucru sau în orice speră să fii. Trebuie să

abandonezi și să te dezbraci de îmbrăcămintea leproasă a neprihăririi legale, să te despărți de eu în orice fel și formă posibilă. Bizuirea pe sine în ce privește religia se va dovedi distructivă. Trebuie să te odihnești în Dumnezeu, așa cum este El revelat în Fiul Său, Isus Hristos, și numai în El.

Cel neprihănit va trăi prin credință. Dar cei care se bizuie pe faptele Legii se află sub blestem, și nu pot trăi înaintea lui Dumnezeu. Același lucru este adevărat cu privire la acei oameni care se străduiesc să trăiască prin simțuri sau sentimente. Ei Îl judecă pe Dumnezeu după ceea ce văd: dacă El este binevoitor cu ei în providența Sa, ei Îl consideră un Dumnezeu bun. Dacă sunt săraci, nu au nimic bun de spus despre El, căci ei Îl măsoară prin ceea ce ei înșiși simt, gustă și văd. Dacă Dumnezeu lucrează într-un ritm anume pentru împlinirea unui scop, și ei văd acest scop, atunci laudă înțelepciunea Lui. Dar atunci când nu sunt capabili să vadă scopul sau să înțeleagă calea prin care Domnul lucrează pentru atingerea lui, Îl judecă imediat de a fi neînțelept. Trăirea prin simțuri se dovedește o modalitate moartă de viațuire, aducând pierzarea tuturor speranțelor.

Astăzi sunt foarte mulți oameni care spun, „Sunt propria mea călăuză. Voi alege doctrinele mele și le voi formula după înțelepciunea mea”. Aceasta este moarte pentru sufletul omului. A fi cu un pas înaintea vremurilor înseamnă a fi vrăjmaș lui Dumnezeu. Calea vieții constă în a crede ceea ce Dumnezeu a spus, în special a crede în Acela pe care Dumnezeu L-a descoperit drept Ispășire pentru păcat, căci aceasta înseamnă a face din Dumnezeu totul și din noi nimic. A ne pune credința într-o revelație infailibilă și într-un Răscumpărător atotputernic ne aduce odihna și pacea, pe când atunci când ne bizuim pe principii instabile, devenim ca niște stele rătăcitoare, cărora le este destinată pe vecie negura întunericului. Sufletul nu poate trăi decât prin credință. Orice alte căi au doar un nume că duc la viață, dar duc la moarte.

Același lucru este în egală măsură aplicabil fanteziilor. Adesea ne întâlnim cu o religie închisă, în care oamenii își pun nădejdea în impulsuri, vise, zgomote sau lucruri mistice, pe care își imaginează că le-au văzut: o simplă ceață, un abur! Cu toate acestea, sunt mulți oameni cuprinși de această febră. Mă rog ca voi să lepădați o astfel de pleavă din mințile voastre, căci în ea nu se găsește niciun pic de hrană pentru suflet. Viața sufletului meu nu stă în ceea ce gândesc sau aș putea să îmi imaginez, ori să visez, nici în a mă bucura de vreun sentiment fin, ci doar în ceea ce credința primește din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trăim înaintea lui Dumnezeu punându-ne nădejdea în promisiune, depinzând de Persoana lui Hristos, acceptând jertfa Lui, fiind îmbrăcați cu neprihănirea Lui și supunându-ne viețile lui Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Încrederea implicită în Isus, Domnul nostru, este singura cale a vieții veșnice, oricare alta ducând la moarte. Indiferent ce spun cei care afirmă că o astfel de idee este intolerantă sau îngustă, ea rămâne la fel de adevărată, oricât s-ar strădui ei să o dezaprobe.

Este mult adevăr cuprins în fraza „Cel neprihănit va trăi prin credință”. Vedeți că aici nu spune care parte a vieții sale ține de credința lui, sau ce etapă din viață dovedește cel mai bine credința sa. Credința aceasta cuprinde atât începutul, cât și continuarea, creșterea și perfecționarea vieții spirituale, întreaga sa viață fiind trăită prin credință. În momentul în care un om crede, el începe să trăiască înaintea lui Dumnezeu: își pune nădejdea în Dumnezeul lui, acceptă revelația de Sine a lui Dumnezeu, se supune și se bizuie pe Mântuitorul său și, în acele momente, el devine un om viu din punct de vedere spiritual, înviat de Dumnezeu, Duhul Sfânt. Toată existența sa dinainte de acea clipă a credinței nu a fost altceva decât o formă a morții. Când el ajunge să își pună credința în Dumnezeu, intră în viața veșnică și este născut de sus.

Da, dar aceasta nu este totul, nici măcar jumătate, căci dacă omul trebuie să continue să trăiască înaintea lui Dumnezeu, dacă trebuie să își continue viața în sfințenie, perseverența lui trebuie să

fie rezultatul credinței sale continue. Credința care mântuiește nu este un act singular, făcut și finalizat într-o anumită zi, ci este un act continuu, care perseverează de-a lungul întregii vieți a aceluși om. Cel neprihănit nu doar că își începe viața prin credință, ci el o continuă prin aceeași credință; nu începe în Duhul și termină în firea pământească, nici nu merge o vreme prin har, iar restul vieții prin faptele Legii. „Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el’. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10:38-39). Credința este esențială de-a lungul întregii vieți. Ea este vitală în fiecare zi, în toate zilele, și în toate lucrurile. Viața noastră trupească începe în momentul când respirăm, și ea continuă atâta vreme cât respirăm. Iar ceea ce respirația este pentru trup, credința este pentru suflet.

13.

Pot să cred?

Știi cine este Isus și crezi că El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Ești sigur că „de aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). Nu ai nicio îndoială cu privire la adevărurile veșnice care se referă la dumnezeuirea, nașterea, moartea, învierea și cea de-a doua Sa venire. Semnul de întrebare pe care îl ai se referă la tine personal: „Sunt oare eu părtaș acestei mântuiri?” Știi destul de bine că credința în Isus Hristos va mântui orice persoană – te va mântui și pe tine, dacă o vei avea. Nu ai nicio îndoială cu privire la doctrina privind justificarea prin credință. Ai învățat-o și ai primit-o dincolo de orice dispută, și știi că acela care crede în Isus are viața veșnică, că cel care vine la El nu va fi respins nicidecum (Ioan 6:37). Știi care este remediul și crezi în eficiența lui, dar iată cum sosește îndoiala: „Aș putea să fiu și eu vindecat prin această credință?” În spatele credinței tale stă întotdeauna acest gând întunecat: „Pot să cred și eu? Pot să am și eu credința? Văd că ușa este deschisă și că mulți oameni intră pe ea. Aș putea crede oare și eu? Văd că în jertfa lui Hristos, în acest izvor sfânt, se face spălarea păcatelor celor mai răi dintre oameni. Mulți sunt curățați. Aș putea să fiu și eu spălat și curățat?”

O astfel de îndoială își face apariția în toate căile și în toate formele, și îți fură toată mângâierea și, fără îndoială, toată speranța. Atunci când se rostește o predică, este ca și cum cineva ar așeza înaintea ta o masă cu tot felul de bunătăți, iar tu privești la ele, dar nu simți că ai avea vreun drept să te așezi și să începi să mănânci. Aceasta este o amăgire deșartă. Consecința ei va fi mortală, dacă nu ești eliberat din ea. Ea se hrănește din tine ca un monstru rapace. Atunci când vezi pâraiele curgând, cu licăririle stropilor de apă și ești însetat, crezi că nu ai permisiunea să bei? Dacă gândești astfel, ești un om ieșit din minți. Vorbești și gândești ca unul lipsit de rațiune. Și totuși mulți oameni sunt în această stare spirituală. Această îndoială cu privire la libertatea ta de a veni la Isus este o afacere murdară. Ea afectează și pângărește felul în care tu citești, ascuți și vezi Cuvântul lui Dumnezeu, ca și felul în care te rogi. Nu vei avea niciun fel de mângâiere până când nu vei răspunde corect întrebării acesteia din inima ta, odată pentru totdeauna: „Aș putea și eu?”

Te provoc ca, dacă citești întreg Vechiul și Noul Testament, să-ți pui degetul pe un singur verset în care Dumnezeu a spus că nu ai voie să vii și să îți pui încrederea în Hristos. Poate că vei răspunde că nu te aștepti să citești așa ceva în Biblie, dar Dumnezeu ar fi putut să spună undeva acest lucru, și să nu fie rămas înregistrat pe paginile Scripturii. Ei bine, El spune, „Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colț întunecos al pământului. Eu n-am zis seminței lui Iacov: ‚Căutați-Mă în zadar!’ Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept” (Isaia 45:19). Iar El îți poruncește din nou și din nou să cauți Fața Lui, dar n-a spus niciodată că Îi vei căuta Fața în zadar. Renunță la acest gând! Mă-ntorc la ceea ce am spus: nu există nicăieri în Scriptură vreun verset care să-ți refuze sau să te respingă să vii și să îți predai sufletul odată pentru totdeauna în mâna lui Hristos. Dimpotrivă, stă scris, „Și Duhul și Mireasa zic: ‚Vino!’ Și cine aude, să zică: ‚Vino!’ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). Cumva te exclude acest verset?

Este scris, „Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (Romani 10:13). Ești tu cumva excepție de la aceasta? Nu, ci el te include, te invită, te încurajează. Nicăieri nu este scris în Cuvântul lui Dumnezeu că tu vei fi refuzat dacă vei veni, sau că Isus Hristos nu va îndepărta povara ta de păcat, dacă vei veni și o vei pune la picioarele Sale.

Sunt sute și mii de pasaje ale Scripturii care te îndeamnă să vii, dar niciunul nu arată ca o sabie întinsă către tine, care să te împiedice să ai acces la pomul vieții. Tatăl nostru ceresc și-a pus îngerii la poarta casei Lui nu ca să refuze păcătoșii, ci ca să spună bun venit tuturor. Nu există câini care să latre la sărmanii cerșetori, și nici nu vei observa vreun avertisment la adresa celor care ar putea să pătrundă acolo. Vino, fii binevenit! Nu te gândești că însăși natura Domnului Isus Hristos ar trebui să îți interzică să ai vreo îndoială cu privire la permisiunea adresată ție de a veni și de a te atinge de haina Sa? Cu siguranță, dacă cineva ar vrea să-L portretizeze pe Domnul Isus Hristos ca pe un ascet, respingându-i cu mândrie și superioritate pe cei care s-ar smeri și s-ar îndrepta către El, acea persoană n-ar fi ajuns niciodată să cunoască demnitatea consacării Sale. Dacă cineva ar încerca să Îl portretizeze ca pe un fariseu, care s-ar fi îndepărtat de vameși și de păcătoși, sau ca pe un aisberg al neprihănirii, înghețându-i pe cei păcătoși, n-ar fi altceva decât o batjocură totală la adresa caracterului Său divin. Dacă cineva L-ar portretiza pe Isus Hristos ca fiind Acela care nu-l primește la Sine pe cel vinovat așa cum este, ci ar cere de la el tot felul de lucruri mărețe, și care n-ar primi la El decât pe cei care ar fi, ca și El, buni, adevărați și perfecți – acela nu ar fi adevărul, ci opusul lui. Acuzația care s-a îndreptat împotriva lui Isus a fost că „Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei” (Luca 15:2), aceasta aruncându-I-se în față mereu cât a trăit pe pământ. Ceea ce profetul a spus despre El a fost în mod sigur adevărat: „Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge” (Isaia 42:3).

Copiii sunt niște judecători extraordinari ai caracterelor oamenilor. Ei știu în mod intuitiv cine este bun. La fel sunt și femeile iubitoare. Aceștia nu trec prin procese laborioase de logică și rațiuni, ci ajung foarte repede la o concluzie cu privire la caracterul unui om. Dacă ne gândim bine, copiii au venit și s-au așezat pe genunchii Răscumpărătorului, iar mamele și-au dus copiii la El, să-i binecuvânteze. Cum poți să visezi că El te va respinge? Femeile au plâns, fiindu-le milă de aceia care L-au respins, așa că sunt sigur că El nu este greu de convins. De aceea, vreau să fii sigur de aceasta – nu există nimic în caracterul Mântuitorului, care să-L poată convinge chiar și pentru o clipă să te respingă și să te îndepărteze din prezența Sa.

Cei care Îl cunosc cel mai bine vor spune că este imposibil ca El să-i refuze pe cei sărmani și nevoiași spiritual. Niciun orb nu a strigat după El fără să-și primească vederea, și niciun om înfometat nu poate privi la El fără a-și căpăta hrana. El a fost profund impresionat de infirmitățile noastre – a fost, de fapt, cel mai tandru, mai iubitor și mai blând dintre toți care au trăit vreodată pe pământ. Te implor, de aceea, consideră ca pe un lucru deja stabilit că poți veni cu tot curajul la El, fără să te temi de respingere. Dacă El are puterea să te vindece atunci când te atingi de El, fii sigur că te poți atinge. Nu există niciun semn de întrebare cu privire la posibilitatea ca tu să crezi, căci Isus este mult prea iubitor ca să te refuze. El găsește plăcere să te primească. Este imposibil ca El să te refuze, căci nu este natura Sa să-i refuze pe oamenii care vin la El, care caută prezența Sa.

Ai putea să te gândești iarăși la plinătatea puterii lui Hristos de a mântui, și totuși să mai argumentezi cu privire la ea? Hristos a fost atât de plin de putere pentru binecuvântarea celor care au venit la El, încât această virtute sacră și tainică s-a transferat chiar și hainelor Lui. Ea s-a revărsat din Persoana Sa binecuvântată, a curs pe deasupra, peste hainele Sale, peste acele haine pe care orice evreu le purta. Ajuns chiar și la poalele hainei, unde acea femeie le-a atins,

așa încât puterea Lui s-a revărsat către ea (Luca 8:42-48). Dacă atingerea a fost o atingere a credinței, nu a contat unde anume s-a făcut contactul. Tu judeci adesea dorința unui om de a ajuta prin puterea pe care el o are. Când un om are puține lucruri de oferit, el trebuie să fie econom și precaut în dărnicia sa. Trebuie să se uite la fiecare bănuț înainte de a-l dărui, dacă nu mai are decât câțiva pe care îi poate păstra pentru el. Dar atunci când un nobil nu are limite în bogăția sa, poți să fii sigur că el va dărui din toată inima, dacă inima sa este generoasă. Domnul cel binecuvântat este atât de plin de putere vindecătoare pentru suflet, încât nu poate să Se oprească din această lucrare a minunilor, care vindecă sufletul. De aceea, în conformitate cu bunătatea naturii Sale, El găsește încântare în a da pe afară și a transfera binecuvântare aceluia care vin la El.

Dacă un oraș trece prin criză de apă, firma care se ocupă de asta trimite un ordin ca oamenii să folosească numai o anumită cantitate, așa încât pune o restricție asupra fabricilor, a băilor publice și a altor folosințe, datorită faptului că prețiosul lichid se găsește în cantități limitate. Dar dacă mergi de-a lungul unui fluviu, mai ales atunci când este un sezon ploios, vei zâmbi doar și la gândul că astfel de restricții ar putea fi impuse. Dacă un câine vrea să bea dintr-un râu, nimeni nu i-ar pune sub semnul întrebării dreptul de a face asta. El se coboară la malul apei și lipăie din ea, ba chiar se bălăcește în ea, fără să-i pese de aceia care urmează să bea după el. Uită-te în același fel la vite, cum se apropie de malul apei, îngenunchează sau intră până la genunchi și se satură de apă. Nimeni nu spune vreodată, atunci când merge pe malul unui fluviu, că sărmanii oameni din aval ar putea să fie lipsiți de apă, dacă până și câinii și vitele consumă nelimitat din ea înainte de a ajunge la acel sat sau oraș. Nu, niciodată nu vei auzi ca vreun om să se gândească să le interzică stăpânilor acestor câini sau vaci să le oprească de la adăpare, căci există atât de multă apă, încât oricine este liber să bea din ea până se satură.

Întrebarea ta este „Aș putea bea și eu? Aș putea crede și eu?” Răspunsul meu la această întrebare este următorul: nu este nimic care să-ți interzică, nimic în natura lui Hristos care să te descurajeze, ci dimpotrivă. Există atâta îndurare în El încât nici nu poți să te gândești că El ar avea cel mai mărunț motiv să Își retragă harul Său infinit.

Mai mult, să presupunem că ai veni la Hristos la fel ca acea femeie, și te-ai fi atins de poala hainei Lui – nu Îl vei afecta cu ceva. Ar trebui să eziți să primești un beneficiu pentru tine, dacă ai răni cu ceva persoana de la care ai obține acel lucru bun. Dar pe Domnul Isus Hristos nu-L poți răni cu nimic. El a perceput că parte din puterea Lui s-a scurs din El, dar n-a simțit-o ca pe o durere. Eu cred că mai degrabă a perceput acest lucru ca pe o plăcere. Ca pe ceva care i-a dat o bucurie neobișnuită. O atingere a credinței ajunsese la El prin hainele Lui, și El S-a bucurat să răspundă la acest lucru făcând acea persoană părtașă virtuții vindecării prin El.

Nu Îl vei pângări pe Domnul, păcătosule, dacă vei aduce la El toate păcatele tale. El nu va trebui să moară încă odată pentru a șterge povara ta proaspătă de nelegiuiri. Nu va trebui să mai verse nici măcar o picătură de sânge pentru a ispăși păcatele tale cele multe: acel singur sacrificiu de pe Calvar a anticipat toată vinovăția posibilă. Dacă vei veni așa cum ești, El nu va fi nevoit să părăsească din nou cerul și să Se nască iarăși pe pământ, să trăiască din nou acea viață plină de dureri pentru a te mântui. Nu va fi nevoit să poarte încă odată coroana de spini sau alte răni în mâinile, picioarele sau coasta Sa. El a făcut toată această lucrare de ispășire: nu-ți amintești de strigătul Lui biruitor, „S-a isprăvit”? Nu Îl vei mai răni cu toate gândurile tale rele, cu toate cuvintele și faptele pe care le-ai aduce la El. Nu-I vei fura nimic, chiar dacă atingerea credinței tale îți va da viață. El are o astfel de plinătate în Sine, încât dacă toți păcătoșii sărmani ar veni la El dintr-o dată, și dacă toți ar lua de la El tot meritul de care au nevoie ca să fie mântuiți, ar rămâne în El la fel de multe merite ca mai înainte. Atunci când ai de-a face cu Cel

ce este infinit, pot să împarți și să iei din El oricât ai vrea, căci nu-L poți micșora cu nimic. Dacă întreaga rasă omenească ar fi spălată în izvorul infinit al meritelor lui Hristos, El ar rămâne la fel de infinit!

Alții, la fel ca tine, au îndrăznit și au mers la El, și n-a existat nici măcar un caz sau vreun motiv pe care El să-l fi refuzat. Ca și tine, când eram copil, mă gândeam că Evanghelia era un lucru minunat, disponibil pentru toți oamenii, cu excepția mea. Nu eram capabil să mă mir de faptul că toți, fratele meu și surorile mele, tatăl meu și mama mea, fuseseră mântuiți, dar cumva nu puteam să capăt și eu această mântuire. Era pentru mine un lucru prețios, de care parcă nu mă puteam apropia, ca și cum ar fi fost diamantele reginei. Pentru mulți, Evanghelia este ca un tramvai în mișcare, în care nu pot să se urce. Mă gândeam că, evident, toți oamenii ar trebui să fie mântuiți, dar nu eu. Și totuși, la puțină vreme după ce am început să strig după îndurarea lui Dumnezeu, am găsit-o. Toate așteptările mele cu privire la dificultatea de a primi mântuirea au fost risipite. Am crezut, și am găsit imediat odihnă pentru sufletul meu. Atunci când am înțeles că există viață într-o singură privire la Cel crucificat, mi-am ridicat ochii către El, și am găsit viața veșnică.

Nimeni nu ar putea vreodată să aducă o mărturie diferită. Provoacă acum întreg Universul să vină cu acel om care a fost respins de la ușa lui Hristos sau căruia i-a fost interzis să găsească în El un Mântuitor. Te implor, de aceea, să observi că, întrucât și alții au venit pe această cale și au găsit viața și pacea, Dumnezeu a rânduit-o pentru a fi modalitatea comună de acces la har. Păcătoși sărmani și vinovați, există un semn înaintea ochilor voștri, care spune, „Aceasta este calea pentru cei păcătoși. Aceasta este calea pentru cei vinovați. Aceasta este calea pentru cei flămânzi. Aceasta este calea pentru cei însetați. Aceasta este calea pentru cei pierduți”. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). De aceea, cu siguranță că nu trebuie să spui, „Dacă pot”. Nu există loc pentru a spune „dacă pot”, pentru că, înainte de toate, ești invitat să vii și să Îl primești pe Hristos ca Mântuitor al tău, ești

invitat în mod repetat în Cuvântul lui Dumnezeu. „Și Duhul și Mi-reasa zic: ‚Vino!’ Și cine aude, să zică: ‚Vino!’ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17). „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55:1). Isus Hristos îi invită pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El, și El le va da odihnă. Dumnezeu este onest în invitațiile sale. Fii sigur de asta! Dacă Dumnezeu te invită, El vrea ca tu să accepți invitația Sa. După ce ai citit multele invitații din Cuvântul lui Dumnezeu, care îți sunt adresate, nu mai poți spune „dacă pot”. Ar fi o chestionare rea a sincerității lui Dumnezeu.

Ba mai mult decât faptul că ești invitat, ești chiar îndemnat. Există multe pasaje ale Scripturii care merg dincolo de o simplă invitație. Dumnezeu îi convinge și îi îndeamnă pe păcătoșii ca tine să vină la El. El pare să strige către cel păcătos precum cineva care plânge: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11). Când Domnul și Stăpânul nostru a organizat masa, iar cei care au fost invitați nu au venit, El Și-a trimis slujitorii să-i convingă să vină. El S-a folosit mai mult decât de o invitație simplă, ci a pus la lucru însăși forța Sa. Și eu v-aș îndemna, v-aș convinge, pe toți cei care n-ați crezut în Isus, să faceți lucrul acesta acum. În Numele lui Isus, vă implor să-L căutați pe Domnul. Vedeți că nu vă întreb, „vreți sau nu?”, ci îmi pun întreaga inimă alături de această cerință și vă spun, „Veniți la Isus! Veniți și odihniți-vă sufletele voastre vinovate în El!” Nu înțelegeți mesajul Evangheliei? Pricepeți ce cere ea și ce vă oferă? Veți primi iertarea perfectă în clipa în care veți crede în Isus. Veți primi o viață care nu va muri niciodată – o veți primi acum, ca un fulger, dacă doar vă puneți încrederea în Fiul lui Dumnezeu. Oricine ai fi și orice ai fi făcut în viață, dacă vei crede din toată inima în Acela pe care

Dumnezeu L-a înviat din morți și Îl veți asculta ca Domn și Mântuitor, orice fel de păcat și orice fel de nelegiuire vă vor fi iertate. Dumnezeu va șterge nelegiuirile voastre la fel cum dispăre un nor. El vă va face oameni noi, proaspeți, fapte noi. El vă va face o creație nouă în Hristos Isus. Lucrurile vechi vor trece și toate vor fi făcute noi (2 Corinteni 5:17).

Dar există un lucru necesar – credința în Isus. Iar voi puteți privi la mine și să strigați – „Dar am voie să cred?” Dacă ai voie să crezi? Ești îndemnat, invitat să faci asta, și nu doar atât. Chiar și se poruncește să crezi. Aceasta este porunca – să crezi în Isus, pe care Tatăl L-a trimis. Aceasta este Evanghelia: „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16). Iată că este o poruncă, iar pentru neascultarea față de ea există și amenințarea cu pedeapsa. Ar mai putea spune cineva după aceasta, ar mai putea întreba dacă el poate? Dacă eu citesc, „Să iubesc pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău” (Matei 22:37), spun eu cumva „Aș avea oare permisiunea să Îl iubesc pe Dumnezeu?” Când eu citesc, „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (Exod 20:12), cumva s-ar înțelege, „Am voie să cinstesc pe tatăl meu și pe mama mea”? Nu. O poruncă este o poruncă, și nimic altceva. Ea îți dă automat permisiunea să faci acel lucru. Întrucât vei fi condamnat dacă nu vei crede, prin aceasta și s-a dat dreptul să crezi, nu doar o permisiune, ci un drept pe cât de practic. O, îți este greu să vezi lucrul acesta? Nu vrei să strigi la Dumnezeu: „Doamne, dacă mă vei condamna în cazul în care nu cred, atunci înseamnă că mi-ai dat libertatea deplină a Evangheliei ca să cred. De aceea, vin la Tine și-mi pun încrederea în Isus”? „Pot să cred?” - cred că putem pune acum capăt acestei întrebări. Nu vrei să te oprești și tu și să renunți la o astfel de întrebare? Fie ca Duhul Sfânt să-ți arate, sărmane păcătos, că acum îți poți lăsa povara la picioarele lui Hristos și poți fi mântuit într-o clipă. Poți să crezi. Ai permisiunea deplină chiar acum să îți mărturisești păcatele tale și să primești iertare imediată: vezi că acest lucru este adevărat.

Aruncă-ți sufletul vinovat în mâinile Lui și ridică-te iertat și înnoit, trăind din această clipă în recunoștință față de El, ca un miracol al dragostei.

14.

Răspuns la o întrebare inutilă

„Dacă mi-ar fi permis să mă ating de poala hainei Sale, voi fi vindecat”. Dar în acest punct se ridică o întrebare amară: „Dar aş putea? Ştiu că mi s-ar permite, dacă aş putea, dar nu pot”. Aceasta este întrebarea la care vreau să răspund. Voinţa de a crede în Hristos este la fel de mult o lucrare a harului precum este credinţa şi, acolo unde este dată voinţa şi o dorinţă puternică, s-a primit deja o măsură a harului în care stă puterea de a crede. Nu ştii că dorinţa de a comite adulter este, conform Scripturii, socotită drept adulter? „Dar Eu vă spun că ori şi cine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28). Dar dacă însăşi gândul la necurăţie şi dorinţa îndreptată către lucrul acesta sunt socotite echivalentul faptei, atunci o dorinţă sau voinţă de a crede conţine în ea cea mai mare parte a credinţei. Nu spun că dorinţa înseamnă totul, ci că, dacă puterea lui Dumnezeu l-a făcut pe un om dornic să creadă, cea mai mare parte a lucrării este deja făcută, şi actul real al credinţei sale va veni la vremea cuvenită.

Întreaga dorință de a crede socotesc că face nouă zecimi din totalitatea actului credinței. Dacă voința este prezentă în tine, puterea pe care acum nu o găsești în tine va veni cu siguranță. Omul este mort, și cel mai greu lucru este să-l facem viu din nou. Dar în cazul care se află înaintea noastră, învierea este deja făcută, căci omul trăiește conform cu voința sa: el vrea să creadă, se străduiește să creadă, tânjește să creadă în ceea ce a fost făcut pentru el. Învierea din morți este mai măreață decât orice lucru pe care îl experimentăm în timpul vieții. Credința în Hristos este cea mai simplă acțiune pe care cineva ar putea să o facă. Este ca acțiunea unui copil; este acțiunea bebelușului, a nou-născutului în har. Un bebeluș nu face niciodată ceva care să fie foarte complicat. Noi spunem „este un lucru atât de copilăresc”, prin aceasta afirmând că este un lucru mărunț. Iar credința vine la momentul în care copilul este născut în familia lui Dumnezeu. Ea se petrece în același timp cu nașterea din nou. Unul dintre primele semne și una dintre primele dovezi ale nașterii din nou este credința. De aceea, ea trebuie să fie un lucru foarte, foarte simplu. Îndrăznesc să spun chiar că credința în Hristos nu diferă în niciun fel de credința în orice alt lucru, cu excepția faptului că această credință mântuitoare este orientată către Persoana lui Isus Hristos. Tu crezi în mama ta: în același fel crede în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Îți pui încrederea în prietenul tău: exact același act îl ai de făcut cu privire la Prietenul mult mai bun și mult mai înălțat pe care Îl ai. Tu crezi veștile și știrile care sunt scrise în ziarele din fiecare zi: este același act pe care trebuie să-l faci în a crede Scripturile și promisiunea lui Dumnezeu.

Motivul pentru care credința în Domnul Isus este un act superior față de credința în oricine altcineva stă în acest fapt: această credință este îndreptată către o Persoană superioară și către o veste superioară. Inima ta firească este mult mai împotrivoare să creadă în Isus decât să creadă orice altceva. De aceea, Duhul Sfânt trebuie să îți învețe credința să îmbrățișeze lucrurile înalte ale lui Isus Hristos, dar această îmbrățișare se face prin mâna unei credințe simple,

ca de copil. În esență, este vorba despre aceeași credință. Este darul lui Dumnezeu, în sensul în care Dumnezeu îți dă înțelegerea și judecata ca să îți îndrepti credința asupra Fiului Său, și să Îl primești. Credința unui copil în tatăl său este aproape întotdeauna o credință uimitoare, la fel cum este credința pe care noi o manifestăm față de Domnul nostru Isus. Mulți copii cred că nu există nimeni altcineva în toată lumea atât de bun și de măreț, atât de drept și de blând, atât de bogat și în orice fel ați vrea, precum este tatăl lor. Dacă cineva s-ar ridica să spună că tatăl lor nu este atât de minunat, copiii aceștia ar fi atât de întristați, încât ar spune că, dacă tatăl lor nu este rege, cu siguranță că este o greșeală faptul că oamenii nu l-au pus într-o astfel de poziție înaltă! Copiii gândesc în felul acesta despre părinții lor, și acesta este felul de credință pe care suntem îndemnați să o exersăm față de Domnul nostru Isus Hristos, care merită o astfel de încredere, și chiar mai mult. Trebuie să ne punem o astfel de încredere în Isus, prin care să Îl onorăm și să-L preamărim cât de mult putem.

La fel cum copilul nu se gândește niciodată de unde vin pâinea și laptele pentru ziua de mâine și niciodată nu se tulbură în mintea sa despre cum își va primi noua pereche de șosete atunci când cele pe care le poartă acum se vor rupe, tot așa trebuie și tu să crezi în Isus Hristos pentru orice lucru care îți lipsește între acest moment și clipa când ești în cer. Pune-ți încrederea în El fără să pui întrebări. El poate și va face totul. Doar predă-te Lui în întregime, așa cum un copil se încredințează în totalitate în grija părintelui său și se simte împăcat, se simte odihnit. O, ce act simplu este, acest act al credinței! Sunt sigur că ea trebuie să fie un act foarte simplu, care nu cere înțelepciune măreață, pentru că am observat că oamenii înțelepți nu pot avea așa ceva; oamenii puternici nu pot avea o astfel de credință; oamenii care sunt neprihăniți în ochii lor nu pot ajunge la așa ceva. Credința este un act experimentat de cei care sunt în inima lor ca niște copii, pe care lumea îi denumește nebuni, și pe care îi ridi-

culizează și îi persecută pentru nebunia lor: „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Corinteni 1:26-27). Există oameni lipsiți de educație care cunosc simplul fapt că Bibliile lor sunt adevărate și au o credință bogată: ei sunt săraci în lumea aceasta, dar bogați în credință. Fericiți oameni! Dar vai de oamenii înțelepți, a căror înțelepciune îi oprește să aibă credința în Isus! Ei s-au dus la mai multe universități și au câștigat toate titlurile pe care înțelepciunea firească le poate obține, dar totuși nu pot crede în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prietene, nu privi credința ca și cum ar fi un lucru dificil și încurcat, căci, dacă ar fi așa, acei doctori în teologie și experți în toate lucrurile ar avea-o. Este cel mai simplu act pe care mintea omenească îl poate împlini.

„Dar nu trebuie să fac multe fapte bune?”, spune cineva. Atunci când ești mântuit poți să faci oricât de multe fapte bune dorești. Dar în privința mântuirii tale, trebuie să renunți la orice fel de neprihănire de sine, întrucât o gândire diavolească ca aceasta îți va ruina viața. Vino pur și simplu la Hristos, și pune-ți încrederea în El și doar în El.

„O”, spune un altul, „cred că văd o luminie. Dacă voi fi făcut capabil, dacă voi primi suficientă putere pentru a-mi pune încrederea în Isus, voi fi vindecat”. Te întreb altceva: nu știi deja că ți s-a poruncit să crezi în Hristos, că Hristos merită să îți pui nădejdea în El? Convingerea mea este că o mare parte dintre voi puteți crede, și unii dintre voi chiar credeți, doar că vă uitați după semne și minuni care nu vor veni niciodată. De ce nu vă folosiți acea putere un pic mai mult? Duhul lui Dumnezeu v-a dat o măsură a credinței. Credeți mai mult, fără rezerve! Dar voi vă blocați la însăși gândul că v-ați putea îndoi de Hristos. Voi simțiți cât de nedrept și de greșit ar fi un astfel de gând. Există în voi o stare latentă de credință în Hristos.

„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său” (1 Ioan 5:10). L-ați putea face pe Hristos mincinos? De ce să nu veniți cu credința voastră și să spuneți, „Eu cred, cred în Hristos, care este Fiul Celui Preaînalt, și care a murit datorită vinovăției oamenilor; care este capabil să îi mântuiască pe cei care își pun încrederea în El. De aceea, și eu cred că El m-a salvat. Indiferent ce s-ar întâmpla, eu îmi pun nădejdea în El. Indiferent dacă voi fi pierdut sau mântuit, tot îmi voi pune nădejdea în Hristos. Așa cum sunt, fără alte pledoarii, sunt sigur că El este capabil și dornic să mă mântuiască, așa că îmi predau sufletul vinovat în mâna Lui”. Ai puterea de a crede în Isus atunci când ai deja convingerea că El este vrednic să fie crezut. Doar trebuie să ajungi la concluzia practică a faptului că Dumnezeu Duhul Sfânt a lucrat deja în tine, și dintr-o dată vei găsi pacea.

Dacă totuși crezi că există ceva care te oprește să ai credința în Hristos, dar știi că dacă ai avea acel lucru, ai fi mântuit, te îndemn cu toată dragostea să nu rămâi mulțumit și liniștit nici măcar un singur ceas fără a avea o credință deplină, completă și mântuitoare în Hristos, căci, dacă vei muri necredincios, vei fi pierdut, pierdut pe vecie. Siguranța ta stă în credința în Domnul Isus Hristos din toată inima ta și în ascultarea de poruncile Lui.